

SA FONT

Número 76
Son Servera - Any 8

Juliol/Agost 1992
Donatiu: 150 Ptes.

Antoni Cànoves, Regidor de Cultura i Policia ha dimitit

Néixer a Son Servera

L'escriptor francès Albert Camus deia que hi havia una injustícia dels climes. Haver nascut en un país de clima extremos, calent o congelat, és certament una desventatge en front d'esser d'un clima temperat i gens excessiu, com el mediterrani. La mateixa injustícia idò pel que fa al lloc del néixer. No és lo mateix haver nascut a Mostoles, a la perifèria de Madrid, que a la falda del Puig de Sa Font, i guaitar a la mar blava i nostra, tan amorosa, quan un obrí per primera vegada els ulls. És certament una sort haver nascut a Son Servera.

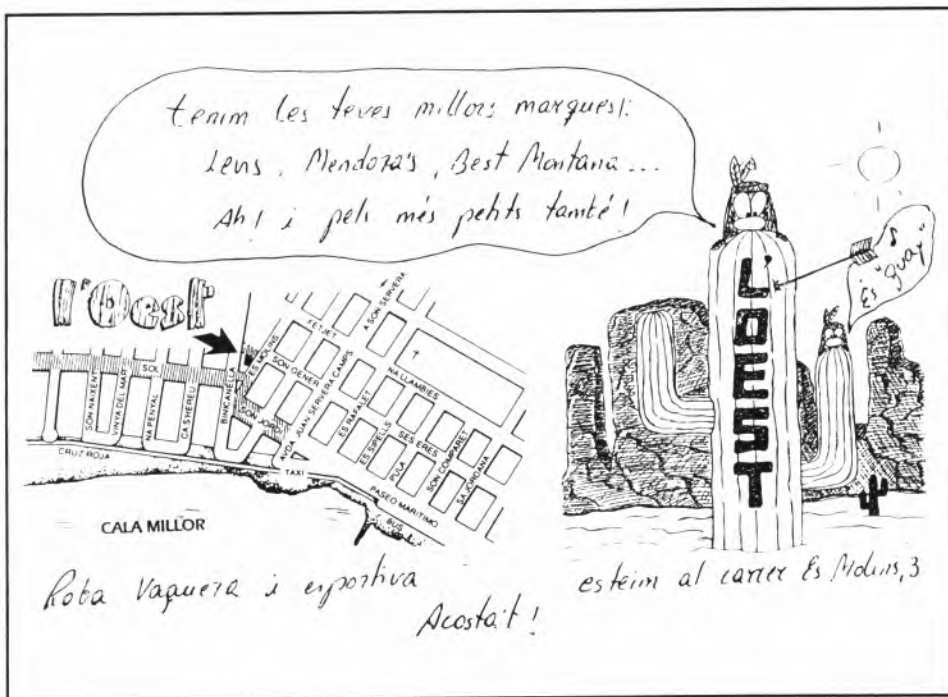
Jo sentia una inmensa i secreta curiositat cada primer de gener d'escoltar al senyor Rector anunciar desde la trona. «Aquest any de 1945 han mort 32 persones: 15 homes i 17 dones. I han nascut 20 nins i 15 nines. Per lo tant, n'hi ha hagut tres d'aument». Això es repetia cada any i d'un any a s'altre les oscil·lacions eren mínimes. Ara, quan s'està renovant i possant al dia, sense ja distinció de sexes, el que abans es deia «el dinar des quintos», el que es vol celebrar es la íntima i profunda solidaritat que ens reuneix en els qui nasqueren aquest any a Son Servera. La solidaritat, però també la sort. Tots els pobles de Mallorca tenen certament el seu encant, però no és el mateix haver nascut dins el rostoi d'un poble des pla, que dins l'encant d'aquest poble nostro que ho té tot, «desde la vall deleitosa fins en el puig més altiu».

En el temps de la meva infantesa tothom neixia a caseva. No s'havia imposat encara aquest costum actual d'anar a tenir els infants a la clínica o a l'hospital, un costum que ens ha donat seguretat, i ens ha llevat intimitat. Perquè aquest era el clima dels naixements a Son Servera. A diferència del posar-se malalts, fet que convocava al metge, als capellans i les monges, o el casar-se, i també el morir-se que eren esdeveniments més socials, el néixer era un aconeixement recollit, íntim, molt de dintre i familiar. El poble sabia la notícia quan tot estava fet. «Sabeu qui ha

tengut un nin?». Les protagonistes des naixements a Son Servera, a més de les mares, eren les dues co-mares: Donya Juanita i sa comare «Botó». Jo les record a totes dues, i voldria desde «Sa Font» rendir-lis un petit

homenatge, a elles que a tants i tants ens ajudaren a néixer. Entre les seves mans començarem a respirar i ploràrem per primera vegada. Elles ens rentaren i ens tallaren el cordó umbilical, i ens posaren al pit de la nostra

mare. El cos de cada un de nosaltres guarda la memòria de les seves mans. Una i l'altre eren dues donasses, com si fos propi de les comares tenir un cos gros i agombolador. Jo les record anant pels carrers de Son Servera amb un bolso negre o acompanyant a les parteres a l'església quan «sortien a Missa».

Als pocs dies de néixer, solien batiar al nado. Per això la mare, que encara estava en el llit, mai solia assistir en el bateig. La comare era qui solia portar el nin o la nina a l'església, junt amb la comitiva dirigida pel pare i formada pels padrins de fonts i alguns familiars. Mai en els batetjos hi faltaven nins. La costum era que el padrí sostenia l'infant i la padrina el ciri blanc, mentre que era la comara qui deia en tot moment el que tenien que fer o respondre els padrins. La cerimònia començava a la porta de darrera de l'església. L'oficiant duia ruquet i estola morada. La comitiva solia esser reduïda, lo qual junt amb el recolliment i la penumbra del lloc feia que aquell ritus tengués, igual que el naixement, un caràcter íntim. Poc abans d'entrar a la capella de la font baptismal, el capellà deia als padrins; «Vis baptizari», que vol dir: Vols esser batiat? La comare deia que els padrins repetissen: «Volo» (Ho vull).

Tots sabíem que el moment més important era aquell en que el padrí tenia l'infantó amb al cap adamunt la font del batisme, i el capellà li tirava l'aigua consagrada damunt el cap mentre li deia: «Ego te baptizo in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti». En aquest moment el nadó solia plorar i la comare li aixugava el capet tot seguit. Tothom esperava si ploraria o no. Si ho feia despertava compassió. Si seguia dormint era admiració lo que provocava.

Els ritus en torn al naixement han tengut i tenen una funció humanitzadora. Son ritus de passatge. Aquests ritus es conclouren quan «la mare sortia a missa». Encara llavonses es conservava a Son Servera la costum de les «parteres». «Avui hi ha una partera», es solia dir. Consistia en que la mare anava a missa amb el nadó i es feia adamunt ella un ritus

de purificació. Era la cristianització d'un antic costum d'Israel com conta la Bíblia: «Al dia octau d'haver donat a llum tota dona anirà al Temple per esser purificada». Solia esser una escena plena de tendresa aquesta del sortir a missa la partera. Era una hora en que no hi havia ningú a l'església més que la nova mare, tota ufana, la comare i el nado. Una altre escena íntima.

Pens de vegades que envoltant el nostre naixement i els primers dies de vida d'un clima de intimitat i re-

colliment, els nostros pares i padrins sabien de qualque forma que el paisatge del claustre de la matriu a lo obert de la vida, tenia que esser sense traumes, un pas suau i tranquil, i que el nado per passar d'un estat uteri a un altre mes exterior, necessitava un clima sense estridències. Gràcies a aquesta sabiduria proguérem néixer bé. I es tan important el néixer!!! Possiblement el trànsit més delicat i definitiu, amb més conseqüències per la resta de la vida.

Rafael Servera Blanes

SUPER OFERTA

Sofás 2 y 3 plazas:

85.000 pts.

Con mini cadena musical de regalo

NO DEJE PASAR ESTA OPORTUNIDAD

* * *

Confeccionamos cortinas:

VENECIANAS, PAQUETE, BALON,

NUBE y GALERIAS

* * *

También confeccionamos edredones y colchas a juego con las cortinas.

VISITENOS, PRESUPUESTO SIN COMPROMISO

MUEBLES ARANO

C/ DES CAMPS S/N

TEL. 56 78 94

SON SERVERA

Mirar la mar

Una mirada perduda, per la blavor de la mar...

Només de mirar la mar sense fer res, m'ho pas bé. Així s'expresava un batle d'un poble no molt enfora de la mar. Tal vegada aclaparat de tants de problemes, com tenen tots els batles aprop de les costes.

Secombe, un gran artista anglès, en els dies de repòs a la seva casa del Port Nou, un dia de l'hivernada, darrera uns vidres estava també contemplant la mar, uns núvols baixos d'un grisenc obscur, com si se volgués mesclar en el color també grisenc de l'aigua. Les onades feien batregar, les ales d'una gavina, que solitari damunt unes roques, com si li volgués donar la benvinguda. Ella, per un instint, sabia de la seva arribada, i ell la mirava... apartat dels escenaris, i en el mateix temps dins un gran escenari, quan les mambelles, són el redolar de les pedres

cap a un invisible confi, bellungadissa i animada de moltes blanques: paraules de Llorenç Riber, al contemplar endins després de l'onada.

La mar és inmensa i lliure, fugint

plar per primera vegada la mar.

Amb aigua de bombolla l'arxiduc, partir, cap a la Pobla per comprar Miramar.

Ramon Llull, el gran doctor il·luminat, fundà aquell col·legi, de preparació per predicar l'Evangeli, també mirant la mar.

El misteri de la mar, podrien esser aquests camins que com que van canviant de lloc, només els sabre els peixos, escrivia Santiago Rosiñol.

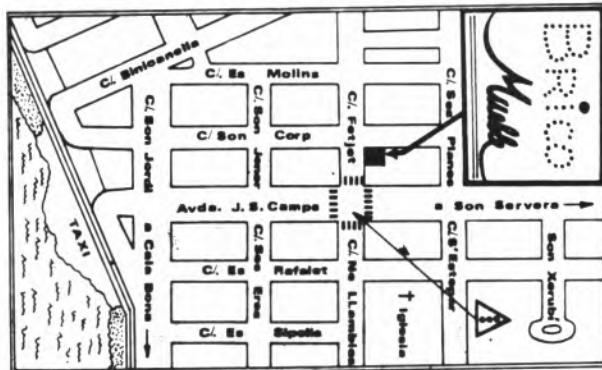
La mar, és veritat, que a vegades s'enrabia, fa forat i tapa; el xaloc desafia, la tramuntana bremla com la bèstia acorralada. Una gran sabonera neteja les roques, mentre regue les branques dels tamarells una polsina, humida i salada.

Però la mar també és calma, és verda, color de cel i blava, color d'argent a la matinada i al sol sortir una retxa daurada.

Pesavi

BRICO - MUEBLES CALA MILLOR

C/. Fetjet, esquina calle Son Corp
Tel. 58 68 88 - CALA MILLOR (Mallorca)

MERCERIA

Punt i fil

ES FAN ENCÀRRECS DE BRODATS
I DE TELES MALLORQUINES

56 76 34

C/. Inmaculada, 4
SON SERVERA

Ca ses monges

Aquests són els nins i nines que aquest any han acabat el curs de Preescolar a Ca Ses Monges. La al·lota de la foto es na Maria José Pérez, sa mestra que durant tot l'any ha duit a terme sa tasca de prepararlos per començar el proper curs de primer d'EGB. A destacar també el treball i esforç de Na Maria, Na Pili, Sor Manoli, Sor Esperança, Sor Antònia durant els anys que han passat amb elles.

A totes elles agrair-lis s'ensenyança que les han donat desitjan-lis salut per continuar preparant els fonaments de l'educació que es Preescolar als homes y dones de demà.

D'esquerra a dreta i de alt a baix són per aquest ordre: Jonathan Conesa, Gabriel Novillo, Jorge Calderón, Quique Galiano, Miguel Morey, Sergio Guerrero, Carlos López, José

Luis Arribas, Marc Tomàs, Pere Miquel Riera Nebot, Pere Riera Vives, Pere Calafat, Carlos Santiago, Onofre Servera Vaquer, Abel Garrido, Miquel Vives. Andreu Sancho, Pedro Sancho Pujol, Tomàs Quevedo, Rafael Martínez, Miquel Oliver, Juan Antonio Martín, Luis Miguel Llite-

ras, Joan Llull, Ivan Dicat Nieto, Francisca Tous, Noelia Marín, Francisca Nebot, María Teresa Vives, Silvia Morales, Maria Francisca Obrador, Cristina Mañes, Mari Nieves Marín, María Bel Artigues, Alexandra Jaume, Mariola Gómez, Zoraida Frau.

jardineria grèvol

garden center

C/. General Franco, 29
07 550 - Son Servera (Mallorca)

Teléfono: 56 74 54 - 56 74 86
Fax 56 81 31

¡Muy bien, Sr. Alcalde!

Como un ciudadano más de Son Servera quiero unir mi voz al coro de quienes han elogiado el hermoso gesto del Sr. Alcalde de dotar de árboles algunas de las calles y plazas de nuestro municipio. Si somos fáciles en la crítica, seámoslo igualmente en el elogio, siempre que tengamos motivos para lo uno y lo otro.

Y un excelente motivo lo tenemos en esta medida, plena de buen gusto y de sentido estético. Cualquier persona bien nacida debe alegrarse cuando las disposiciones de los gobernantes tienden a revalorizar nuestro entorno, a frenar cualquier proceso degradante y a potenciar la calidad de vida. Y esto se da en esta circunstancia.

El hecho que comentamos trajo a mi recuerdo dos sencillos episodios de mi vida. Han transcurrido ya muchos años del primero. Era yo muy pequeño y recuerdo que un buen día todos los niños de la escuela, acompañados por el que fue excelente maestro D. Jaime Fornaris, asistimos a una plantación de árboles en la calle que entonces se llamaba del tren y hoy José Antonio. Creo presidia el acto el Sr. Alcalde. No dudo que el Sr. Maestro, que jamás perdía ocasión de enseñar, ya que vida y enseñanza se anuaban vitalmente en su persona, aprovecharía aquel sencillo acontecimiento para inculcarnos a todos amor y respeto a los árboles. Puede que de este hecho naciera en mí un amor y admiración indefinidos hacia los árboles, auténtica maravilla de la naturaleza. No sé si fue en este aspecto que se cantó una sencilla canción de la que recuerdo los siguientes versos:

Con sus árboles Mallorca
es hermosa sin igual
a cuidarlos vamos todos
con cariño fraternal.
Ellos alegran la vida
dan frutos de bendición...

Se que siguen algunos versos más.

El otro episodio, dimetralmente opuesto, ocurrió en el pueblo del que por entonces yo era párroco. Un atardecer se declaró un incendio de grandes proporciones en uno de los ya menguados bosques que restaban en un municipio castigado frecuentemente con tales siniestros. Nadie ignoraba que este incendio, al igual que los que se daban periódicamente, era intencionado. Al siguiente día, cuando todavía humeaban los rescoldos, en un bar del pueblo encontré al alcalde con un grupo de contertulios. Triste e indignado le dije al alcalde: «Sr. Alcalde, ¿cómo se explica que ocurran catástrofes como la de anoche, que ello se repita todos los años y no se procure poner remedio? ¿Es que la ignorancia es tan supina que no saben que la deforestación es uno de los peores males que pueden azotar a un pueblo? Vds. no ignoran quienes provocan tales siniestros; incluso saben el día y la hora en que va a provocarse el incendio. ¿Cómo se explica que tales barbaridades se permitan? ¿Es que no comprenden que lo efectivo y necesario es obrar exactamente al revés, o sea repoblar en vez de desertizar? «El alcalde y sus contertulios escuchaban mi exabrupto entre extrañados y divertidos, no comprendiendo seguramente mi actitud. No recuerdo exactamente que respuesta se me dio, pero sí pude oír a la perfección, cuando ya me marchaba, que el alcalde decía: ¿Qué saben los curas de estas cosas? ¡Mira que defender unos árboles inútiles!».

Hoy parece que las cosas han cambiado, imponiéndose la razón y el sentido común. Los dos últimos alcaldes, jóvenes bastante ilustrados, condenan e intentan evitar que hechos tan vandálicos se repitan y propician campañas de repoblación forestal.

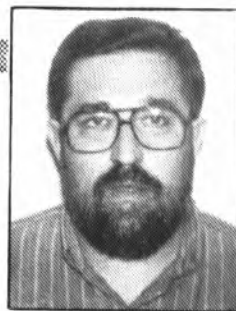
La historia humana desgraciada-

mente ha sido y continúa siendo una continuada sucesión de guerras y una sucesiva destrucción de bosques. Hoy se ha llegado al límite de lo tolerable. La naturaleza no aguanta más y es la misma supervivencia humana la que está en entredicho. Evidentemente ante la magnitud del arbolado algunas calles y plazas del pueblo resulta necesariamente insuficiente, pero es el único acertado. A quien hace cuanto puede nada más se le puede exigir. Siga con este hermosa empeño, Sr. Alcalde. No deje baldío un sólo rincón del municipio capaz de recibir un árbol. Y si ello motivara que Vd. pasara a la historia de nuestro pueblo con el título de alcalde ecologista, magnífico. Hoy dadas las tristes circunstancias en que vivimos, dudo exista ejecutoria más noble.

Quisiera aprovechar esta ocasión para agradecer igualmente al alcalde y consistorio anterior las plantaciones de arbolado que llevaron a cabo en el municipio.

Juan Servera, Pbro.

... Festes... Cànoves... Forasters... Sevillano... Lliro... Afiliats PSOE... Barrientos... Til Stegman... Decàleg de Catalanoparlant...

Podria dedicar aquesta secció a xerrar-vos de les Festes Patronals de Sant Joan. Podria dir-vos que els Amics de Cala Bona han fet unes festes com feia estona que no es feien al nostre poble. Podria dir-vos que la nit del Foc va ser molt emocionant. Podria dir-vos que malgrat el BOICOT a les festes (dels PEPEROS, DE SA FORASTERIA I DEL BON-TEMPS...) han estat un èxit... Podria dir-vos moltes coses més sobre les festes, però com que jo no som gaire festes preferesc que siguin altres els que donin compte al poble del que va passar... Jo vull dedicar quasi tota aquesta secció a un tema més atractiu per a mi que totes les Festes Patronals: L'ALDERULL PROVOCAT PELS PROGRAMES EN CATALÀ.

... En TONI CÀNOVES, fidel a les seves conviccions normalitzadores NO S'HA PASSAT GENS NI MICA FENT ELS PROGRAMES NOMÉS EN LA NOSTRA LLENGUA. Els que sí s'han passat són els PSOCIALISTES i quatre o vint-i-quatre forasters i dues dotzenes de mallorquins renegats als que no els dóna la gana reconèixer que VIVIM A MALLORCA I QUE A MALLORCA ES PARLA UNA LLENGUA QUE NO ÉS EL CASTELLÀ, malgrat aquest disfrutí d'una cooficialitat amb el MALLORQUÍ.

...Per a qualsevol «Foraster» (i jo entenc per foraster aquella persona que no es vol integrar en una Comunitat que no és la seva de naixement...), fins i tot pels que només duguessin uns dies aquí, no era gaire difícil entendre el programa de festes (una altra cosa era si entenien

o no a n'En TOMEU PENYA, als PETS i LES BUFES o En Xesc Fortesa) però per emmerdar ses festes surten els PSOCIALISTES de l'Agrupació local demanant la dimissió del regidor de Cultura per haver-se atrevit a confeccionar el programa de les Festes de Son Servera, un poble de Mallorca, EN MALLORQUÍ.

Fins i tot el Director d'aquesta Revista el Sr. Sevillano els dóna la raó i diu que creu que el programa havia d'haver estat Bilingüe (Carta del Director-Revista Mes de Juny nº 75). Santiago, amigo del alma, ja comença a ser hora de que els peninsulars

no posin per excusa la llengua per no integrar-se. La majoria no la volen xerrar, per orgull, per un orgull molt mal entès. Abans preferien xerrar l'anglès que el mallorquí. Amb programes bilingües mai aconseguirem una normalització plena. MAI...

... En TONI LLIRO ha estat un valent. A Mallorca ens manquen valents com ell. Hem de continuar lluitant fort per aconseguir que la nostra llengua no sigui arraconada com abans. És una feina ingrata, sorda, desabedora... que no es pot abandonar ni un minut, ni un sgon...

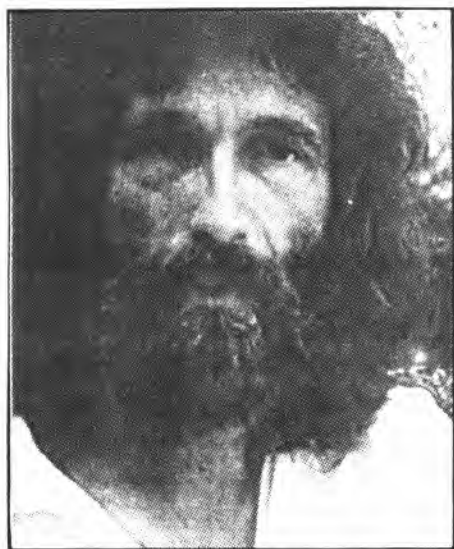
... Per què les dues dotzenes d'afiliats del PSOE serverí no han demanat la dimissió del Batle Eduard Servera que també estava d'acord en fer els programes sols en mallorquí?...

... Per què les dues dotzenes d'afiliats del PSOE serverí no han demanat la dimissió del regidor d'Hisenda Sr. Gerardo Ruiz per no fer públics els noms dels serverins beneficiats amb els PÒSITS AGRÍCOLES?

... Per què les dues dotzenes d'afiliats del PSOE serverí no han demanat la dimissió del Regidor de SANITAT per comportar que continuïn els abocaments incontrolats de fems als Sipells?...

... Per què les dues dotzenes d'afiliats del PSOE serverí no han demanat la dimissió dels Tres Amics de Cala Bona per permetre que durant les festes es fes un «TIRO AL PICHÓN», un esport molt ecologista?...

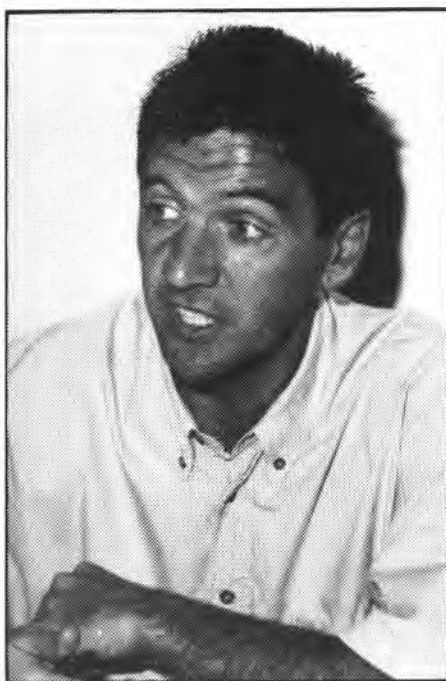
... Per què les dues dotzenes d'afiliats del PSOE serverí no han demanat la dimissió del Regidor d'Urbanisme, Sr. Palerm per permetre que es legalitzi un edifici per 5 milions o que es construesqui en Zona Verda una Oficina de Turisme on hi havia d'haver una caseta per guardar les eines dels jardineros?...

...Per què les dues dotzenes d'afiliats del PSOE serverí no han demanat la dimissió del Sr. Baudil per la seva estupenda campanya dels clauers, encenedors i borses?...

QUE HAURIEN FET AQUESTES DUES DOTZENES DE PSOCIALIS-

TES SENSE ELS AMICS DE CALA BONA?... Feia estona que cercaven un grup de gent mallorquina que volgués anar amb ells a les llistes. A la fi les trobaren i pogueren aconseguir millorar els resultats que aconseguien abans, els tradicionals i insuperables 2 regidors. Si tan poc satisfets estan amb els Amics de Cala Bona al 95 tendran l'oportunitat de canviar d'actitud i comprovar que anar per enrera no només ho poden fer els crancs.

...Sr. BARRIENTOS i senyors Psocialistes forasters enemics de la nostra llengua, aquest no és el camí per a conservar la batlia, si és que en cap moment l'heu tinguda. Si seguiu així N'EDUARD no menjarà els torrons com a batle. I aquesta seria la pitjor notícia del 92, i els principals culpables seríeu vosaltres, els que preferiu més EL FARY a n'En TOMEU PENYA, sense cap intenció d'ofendre a n'En TOMEU...

... I continuant amb el mateix tema (no podria parlar-vos d'altre, per molt que volgués, i en tenc molts...) vull donar-vos a conèixer una petita obra escrita per un senyor anomenat TIL STEGMAN, professor de l'Institut Für Romanische Sprachen und Literaturen Der J.W. GOETHE - UNIVERSITÄT - FRANKFURT AM MAIN - ALEMANYA titulada «CA-

TALUNYA VISTA PER UN ALEMANY». «Ha donat, al seu país, cursos de llengua i literatura catalanes, ha organitzat les Setmanes Catalanes a Berlín i moltes al tres jornades i col·loquis, i ha impulsat la fundació de diverses associacions catalanòfiles a Alemanya. La Generalitat l'ha distingit amb la Creu de Sant Jordi.

En aquest llibre exposa amb tota claredat una visió de Catalunya que potser serà polèmica però que ha d'estimular una positiva reflexió».

A més de recomanar-vos la lectura d'aquest llibre de només 118 pàgines, no vull deixar passar l'oportunitat de donar-vos a conèixer el «DECÀLEG DEL CATALANO PARLANT» que va ésser escrit pel professor STEGMANN com ell mateix explica al seu llibre: «L'any 1982 vaig redactar un decàleg del catalanoparlant, en el tren que va d'Inca a Ciutat de Mallorca, tornant d'una visita al Monestir de Lluc, inspirant-me en el to d'uns amonestaments de bon comportament que hi havia escrits en català per les parets. Amb aquest decàleg intentava conscienciar el catalanoparlant dels seus hàbits lingüístics. L'Associació dels «Amics de Joan Ballester», i més tard la Direcció General de Política Lingüística de la Generalitat, va fer-se càrrec de distribuir-lo amplament (es va publicar en més d'un milió d'exemplars i anuncis, em sembla).

«Des de fora, jo veia una estranya persistència a utilitzar el castellà en situacions on era completament innecessari, quan jo, des de feia temps, havia experimentat que podia passar moltes setmanes a Catalunya sense mai no haver de parlar castellà. Fins i tot se m'havia fet incòmode moralment d'emprar altra llengua que el català i desistia a continuar o engegar certes converses que m'haurien forçat a parlar castellà.

Però jo veia catalans al meu entorn que es passaven al castellà no més que una persona castellanoparlant entrés al grup; veia que, en una família catalana, pare i filla es parlaven en castellà perquè ho havien fet sempre així, mentre que ambdós s'adreçaven a mi en català; veia que la majoria dels catalans pensaven que per parlar amb un estranger s'havia

de passar al castellà; veia joves catalans que trobaven més «chic» parlar en castellà entre ells; veia persones castellanes residents a Catalunya que dominaven el català però que no s'atrevien a parlar-lo».

DECÀLEG DEL CATALANOPARLANT

1.- Parleu la vostra llengua sempre que pugueu, especialment amb la família i els amics i coneguts. Feu-vos el propòsit de parlar en català als qui sabeu que us entenen, encara que fins ara els hàgiu parlat en castellà.

2.- Sigueu respectuosos amb tothom que parla una altra llengua però exigeu que els altres siguin respectuosos amb la vostra.

3.- Adreceu-vos en català a tothom; al carrer, per telèfon, al treball etc... Si us entenen, continueu parlant-los en català, encara que us responguin en un altre idioma.

4.- Als coneguts vostres que enca-

ra no comprenen bé el català, animeu-los a provar de comprendre'l, parleu-hi a poc a poc i expliqueu-los de tant en tant algunes paraules.

5.- Si veieu algú que s'esforça a parlar en català, ajudeu-lo. I demostreu-li que valoreu el seu capteniment.

6.- Deixeu de corregir qui no vulgui ésser corregit, però doneu l'exemple de demanar a persones o a entitats autoritzades quines expressions incorrectes cal substituir. Ajudem-nos els uns als altres a mantenir un català viu i bo.

7.- Respecteu les diferències regionals del català. Parleu amb mallorquins, valencians, rossellonesos, etc... i coneixeu els accents i molts diferents que tenim tots. Aquesta és la riquesa del català, com de totes les llengües cultes.

8.- Feu-vos subscriptor de diaris i revistes en català. I que siguin en la nostra llengua les lectures que feu, els espectacles a que assistiu, els

programes de ràdio que escolteu, la televisió que us mireu, etc. Fem allò que havia estat prohibit durant tants anys.

9.- Preneu la decisió d'escriure totes les cartes i notes en català. A partir d'avui poseu sempre el vostre nom en català. Ompliu-hi els talons. Feu canviar els vostres papers impresos, els rètols, etc. Fóra ben trist que per estalviar despeses deixéssim de donar testimoni de catalanitat.

10.- Exigiu de tothom, fins i tot de les institucions més rutinàries, que us escriguin en català. Feu-ho amablement. No vulgueu perdre temps i nervis lluitant contra els enemics declarats de la llengua del país. Deixeu-los de banda.

Tota persona que defensa la seva pròpia llengua sense agredir ningú, té el dret al seu costat.

Sebastià Vives
Perleta

CLINICA-DENTAL HISPANO-NORDICA

en CALA MILLOR

ESPECIALISTAS EN:

ORTODONCIA (Alineación de las piezas dentales)

PERIODONCIA (Tratamiento de encías y movilidad dental)

ODONTOPEDIATRIA (Niños)

ENDODONCIAS (Desvitalizaciones)

IMPLANTOLOGIA

PROTETICA

*Miembros del Colegio de Odontólogos de
Barcelona, Baleares y Escandinavia*

HORARIO DE VISITA:

*De lunes a sábado,
de 9 a 13 y de 16 a 20 h.*

*C/ Primavera nº 1-1º
(frente Hotel Verónica)
Teléfono: 58 56 98*

RESTAURANT

Ses Roques

LES FELICITA LAS FIESTAS
A LA VEZ QUE LES OFRECE
SUS MEJORES PLATOS

Tel. 58 65 42

Pensaments inconfesables

Don Luis Baudil del Laurel

Me siento calmillorero
Me siento serverín.
Me siento mallorquín.
Me siento españolín
Soy un polvorín

-El que mai diria que ha pensat...
-El que ningú mai es pensaria que ha dit...

Nací de derechas. Sigo siendo de derechas.
Camino muy derecho. No hay derecho que no quieran
reconocer mis aciertos

BARRACHINA era uno de mis mejores amigos.
CANELLAS mi ídolo. Pero su desprecio lo han pagado caro. Prefirieron a los COTESOS que a los PEPE-
ROS de siempre. El pueblo eligió. Y el pueblo nunca
se equivoca.

Con mi fuerza de voluntad, mi talante deportivo, mi
cuerpo serrano y la ayuda de Isabel, cualquier dificultad
podré superar con facilidad.

Los programas de fiestas tenían que haber estado escrito
sólo en castellano. Estos jovencitos se estan pasando can-
tidad. Con nuestra lengua no se puede jugar tan alegre-
mente. Este error lo pagarán caro. Carísimo...

Si los municipales ya pueden llevar arma me lo
deben a mí. Yo lo conseguí. Mía fue la propuesta. Mía
la victoria.

Los socialistas quieren cambiar el nombre de algu-
nas calles de Son Servera, pero yo conseguiré que no
me toquen al «Tío Paco». Eso nunca. Antes morir que
caer en la ignominia.

Para la próxima promoción de nuestra maravillosa Bahía
he pensado regalar un ejemplar de «SA FONT». Seguro
que su Director y sus compinches esta vez no criticarán
mis fenomenales ideas.

Per... Es cunyat de Na Tunina,
i és germà de na Francinaia...

Requiescant in pace

Ja fa un parell de setmanes que els aduldors del creixement lluiten amb avantatge contra una de les roques, gegantes, de les rodalies serve-rines. Ahir, no hi mancava gaire pel definitiu triomf de la pala. Demà matí, camí a Ciutat, observaras probablement com la garganella ha perdut una de llurs galtes. Com ja has endevinat, complaent Tominxos, m'estic referint a la destrossa que al collet de Sa Punta n'estan fent, co-fois, els de les obres públiques.

Quan era petit, diuen i jo ho record, la travessa amb cotxo de Palma a Son Servera em resultava prou llarga. Aquella hora i mitja de camí —avui just reduïda a cinquanta-vuit minuts— coneixia un final feliç just en arribar a l'alt del turó des d'on hom contemplava el senzill cap sant serverí, ara irremediament en-grandit amb inauguració com cal du-rant la legislatura d'en Feret. A lla-vors, sense que ningú m'ho encomen-às, i també sense fer cap coma ni punt i seguit, em mollava fugaç amb la veueta més infantil i, naturalment, en castellà, pels acords santificats del *Padrenuestro*. Ho feia —deien— pels difunts del poble, sense preveure que enllà al costat d'un xiprer, anys després enterrarem el *Tio Guillermo*. Abans de finir i d'enfrascar-me pel llavors inintel·ligible *Requiem Eternam*, mumpare ja ens conduïa per sota un

pont que, també, fa temps mos han llevat. Per ell hi entravem a Son Ser-vera i, en manco de cinc minuts, da-vallavem a Son Comparet.

Pentura mai havies reparat en el significat d'aquella pujada que, un pic fora de la vila, franquejava amb autoritat els seus límits reals. No eres al poble fins que no divissaves el cementiri; i no havies acabat de sortir d'ell fins que no havies creuat el pas, estret, que presidien amb dig-nitat les dues cares supervivents d'una montanya tallada en escorç. Tampoc, clar, mai havies associat les roques amb la teva infantessa; i l'has fet de sobte, just en xocar-hi amb les grues foradadores que, amb tota la seva mala llet, han aconseguit llevar-

te quelcom que, ara, consideres com a teu: una roca.

Tu saps molt bé, Tominoios, que de fet fins l'any passat, les meves ac-tituts polítiques no comportaven massa miraments cap l'ecologisme. Amb l'arrogància envers les petites coses que dissortadament ha caracte-ritzat una certa esquerra, jo també tenia els verds com una colla de gent simpaticona, si fa no fa inofensiva emperò que, pel seu radicalisme (*sic*) eren capaços d'empenyar, particu-larment quan fa el seguiment d'es-tratègies en el llarg combat contra la dreta. Avui, per sort i —també— per desgràcia, els teus pensaments han evolucionat. Per fortuna, per que t'has vist abocat cap una connotació més econòmica i humana quant el vertader sentit de l'ecologisme; per mala sort car els avatars l'han situat, potser, com a alternativa més adient a aqueixa socialdemocràcia que tot l'imprimeix de la manera més immi-sericorde. Si, Pidroyiyos, els esbucaments dels murs han ubicat antigues ideologies en còmodes indrets de crí-tica fàcil pels cridats a la conserva-ció. Tanmateix, per allò de que la conservació no es patrimoni d'una massa reaccionària que inmolà lo propi pels guanys més grollers i rà-pids, n'han sortit uns altres conser-vadors, paradoxalment amics de la

Panaderia Pasteleria Croissanteria
Paseo Marítimo, 40

Paseo Marítimo, 40 - Tel. 81 40 61 - CALA BONA

revolució els quals, mitjançant l'esforç per detenir la carrera destructora de l'únic que roman —*Oh, Tarah!!*; suspirava Scarlett O'Hara— han acabat per a ocupar els escons de l'oposició. I aquests, tot i que per ací pasturin palesant un estat embrionari semblen poder constituir-se en els únics defensors de valors perdurables. Per això, d'haver-ho sospitat els meus amics els verds haguessin fet pinya amb la roca que cau, amb la pedra que pateix les punxades del verí.

I, coses de la vida, estimat Tomeu; tot això ha passat —i està succeïnt— en complir-se l'any de la inefable *pris au pouvoir* de l'aleshores grupúscul —agut— d'*Amics de Cala Bona*— en un ajuntament mai governat per altres que no fossin els de sempre. Es tractava d'un grapat de joves força combatius els quals, des d'una oposició marginal, havien aconseguit aturar horrorosos projectes de progrés com, per exemple, l'aixemplant d'un port que ja havia dit adeu als seus tamarells. Amb aquell ideal, desconfiant de plans d'embelliment i de la verdor dels camps de golf, i amb la senyera de l'ecologisme ben alta, flirtejaren davant tu amb una esquerra cojuntural per tal de constituir una oposició ferma, sense pensar en esdevenir els amos del poble. Emperò mira't per on, la disgressió de les electors dretans deixà el poder municipal a les mans dels ecolos i forasters (sense cap sen-

tiu pejoratiu—. Passat aquest temps, però, els desencisements del canvi comencen a recordar altres casos (modèlics?) de més abast. Seria una pena, Tominxos, que l'esperança vers una gestió distinta es diluís entre els tòpics i tot quedas en absurds, emperò dolços, somnis. Per això, considero que cal replantejar-se accions i omissions, silencis i aquiescències i, si es precis, fins i tot, tornar al banc desagraït de la crítica. De no fer-ho així aquells *Amics de Cala Bona* hauran conegut el fracàs, tal volta, per a la seva condició de víctimes d'un doble pacte: per un costat, de l'establert amb els oficialistes del PSOE, solsament verds quan no comanden; per un altre per mor d'una convergència antinatura amb certs nostàlgics del passat, —vegeu les formidables línies de *l'Intruso en el Polvo*— avui encara entesa només per frustrar la continuació a la trona d'un empresari de llegiu i d'uns amants del ciment. *Así las cosas*, l'embull potser gros, Pel moment, el PSOE d'ací (G & B) no entén que els programes festivals siguin en català (amb la gloriosa excepció del *tirpichón*) i, clar, demana i obté la dimissió del responsable, un simpàtic VIP a qui, públicament, exprés la meva sencera solidaritat. Com a demòcrates, cauran de bell nou en la justificació de les minories (com passà fa uns mesos amb allò de les pistoles del nostres *bobbies*) i mantindran noms de carrers com a *General*

Franco (Horror —suggeresc que, com a mínim, canviin lo de *General* per *Dictador!!*) i *Héroes* (*Herois?*) de Toledo (...). Finalment, com a exverds, deixaran un legat força penós: el de ser recordats com l'equip que enllestí (i inaugurà: encara que, sense corbates) un espantosament *hortera* passeig marítim i d'altres crims al bon gust que no fa molt defensaven. I i, el que és pitjor, a la mateixa Cala Bona!.

Tu quique, fili mi!!. Si, Canxollan; et sortiré ecologista. Tu, que amb la ironia de la qual tant et costa desprendre't, sempre t'havies fotut dels «defensors de la terra», associant-los amb els macro/micro-biòtics de la pastanaga; i ara em vens amb aquestes cursileries!. La teva conversió, però es deguda al mal que et fan en allò que no és precisament del teu patrimoni; no. Del pas dels llimacs mecanitzats per la possessió gairebé no fas llenya —tot i que no deixes de recordar quan anaveu els tres germans a esperar els pares just a la vora de la carretera, recentment enfonsada. Et dol sobretot l'operació de glàndules que, ja grandeta, pateix la montanya sacrificada. I es que, com li passava en Fellini en veure que tenia les mans brutes, la impotència de no poder salvar aquella pedra (i aqueix camí) t'ha fet retornar inevitablement cap a la teva primera joventut.

... Amen
GLN

NIEVES

OBJETOS DE REGALO

Pedro Antonio Servera, 20 - Tel 56 74 43 - 07550 SON SERVERA

«Fonts públiques»

La font d'en Llissa

«Si la Font del Puig dona aygo per beure, la d'en Llissa molt mes abundant, en dona per emprar. Així totes dues enriqueixen el poble y li donen vida».

«Aquesta font perteneix a n'el poble desde principis d'aquest sigle (XIX) en virtud d'escriptura de compra-venta».

En el pasado artículo ORIGEN DEL POBLE, ya dije que el año 1.755, tendría ya Son Servera unos 2.000 habitantes, partiendo de esta premisa llegaremos a la conclusión de que el agua de «Es Puig de la Font» sería ya del todo insuficiente para abastecer al pueblo de tan necesario e imprescindible elemento. Fiel exponente de ello es el párrafo siguiente:

«El Dr. Pere Juan Esteva era a las horas Vicari del poble, y, como tal, conseller del mateix. Animat del bon desitg d'enriqueix el poble ab l'aygo qu'havia de menester, passà heroicament per demunt tots els quatre temps y cruels persecusions que li feren els principals del poble, y no s'aturá fins que va haver construït una calçada que conduís les aygos fins el mitj de la Vila».

En otro apartado nos dice: «Encara fom eco per dins Son Servera els disgust que tengué que sufrir el Vicari Dr. Esteva. Pero se coneix qu'era homo d'empresa y de caracter superior, que preveya el gran bé que, a la llarga, havia de temer el poble, per tal millora, y no s'escoltá murmuracions...».

«El poble agrait, a fi de perpetuar sa memoria, doná a un carrer el nom del Doctor Esteva».

«Per poder formarse carrech de la gran obra que se dugué a terme, basta manifestar que la calçada, desde l'uy de la font fins a la cantina, anomanada de las Monjas, mide 1.231 metros de llargari, y 12 metros y 15 centimetres de desnivel; si bé es ver que hi ha bandes en que l'aygo passa a ras de terra, en canvi per

qualque punt tendrà mes de 50 pams d'altari. D'una inscripció que hi ha a un dels ponts anomanat de Can Perrino, se despren que va esser construïda a principis del present sigle (XIX) perque s'hi lletjeix lo seguent: 4 Septembre de 1.804».

Està clar que estos «... mes de 50 pams d'altari» se refere al acueducto que hay a la derecha de la carretera conforme se va a San Lorenzo. Unos cientos de metros más hacia la fuente, hay otro, si no tan alto, algo más largo.

Si nos atenemos a la escasez de los medios y de dinero de aquellos tiempos; posiblemente sea ésta la obra de más envergadura llevada a cabo por el pueblo. Hoy, con los adelantos que disponemos, a lo mejor bastaría un día para hacer acopio de los materiales: piedras, grava, cal y agua. Por aquel entonces no había ni carros, por lo cual, posiblemente todo el material se transportó con «beases», apero que se ungía encima de las bestias, tenían esas «beases» una bolsa a cada lado.

«... L'any 1.850, se desfè la mina o cantina que hi ha devora l'uy de la font, s'enfondí 18 pams, y d'aquesta manera es conseguí que fos mes abundant y copiosa».

No obstante el pueblo de cada año precisaba más agua. Debido a ello, a

principios de los años treinta se sumó también «Sa font d'en Just» más copiosa que la «d'en Llissa» enlazando precisamente delante de la mina que hay a unos pocos metros de «sa cantina» (a este dato no llega la historia, me lo ha facilitado Miguel Nebot «Massanet»).

«L'any 1.873 se desfè l'arch de la calçada que passa per demunt el camí de Palma, donantli més amplitut y altura».

Ya en nuestros tiempos sufrió este citado «l'arch» otra modificación. Por no tener suficiente altura un camión chocó con él. ¿Está seriamente amenazado este «l'arch»? El ensanchamiento de la carretera que en estos momentos se lleva a cabo obligará a una recomposición. Esperemos que nuestras autoridades pongan todo su empeño para que se modifique pero que no se quite. «Es pont d'en Calet» además de embellecer el pueblo, es al mismo tiempo, un recuerdo y un homenaje a nuestros antepasados.

Sólo de estas fuentes fue canalizada el agua para el consumo del municipio. No obstante hay otra que también fue importante para el pueblo: «La font de la Canal». A ésta le dedicaré, Dios mediante, el próximo artículo.

Mateo Servera «Fena»

La iniciativa de sembrar árboles por parte de nuestras autoridades, con la aprobación de la mayoría de los encuestados por TELEVISIÓN SERVERINE, labor que también apruebo.

Por la década de los cincuenta, sería el año 1.955 si no me falla la memoria; se sembraron los árboles de la calle José Antonio, por iniciativa del maestro D. Sebastián Fornaris y con el apoyo del Ayuntamiento cuyo alcalde era D. Juan Llinás. Ambos hicieron un discurso glosando la excelencia y conveniencia de los árboles.

Por aquel entonces, como ya he dicho, la música estaba deshecha, nos reorganizamos unos pocos, encontramos la melodía del HIMNO AL ARBOL, hice una «chapuza» de arreglo y así, también nos pudimos sumar y amenizar este bonito acto.

Me ha sido fácil recordar la música. No así la letra. Al haberla oído cantar por la «tele» a «Madò Bet de Son Corb» y con el fin de que queda-

HIMNO DEL ARBOL

con sus arboles Ma llor ca es hur mo sa sin i
qua al a' cui dar los va mos to olos con ca ri ño fra ter
nal E' llos a lo gran la vi da dan fru tos de ben di
ción el al ber que don de a ni da el so ño ro rui se ñor

se memoria de ello, me he persona-
do en su casa y con toda amabilidad
ha accedido a dictármela.

Si cunde el ejemplo (así lo espero

y deseo) y si pudiera servir de algo,
inserto en la revista, la letra y tam-
bién la música.

Mateo Servea «Fena»

GELATERIA - CAFETERIA

OSIRIS

**SOM ESPECIALISTES AMB TOT,
PERO EN GELAT, ELS MILLORS!!**

Paseo Juan Llinás, 4
CALA MILLOR - Tel. 58 59 69

... dels mallorquins. La seva història (V)

Al passat article, fèiem referència al mal testament d'un gran rei com fou en Jaume I. Un rei que aconseguia, essent encara un adolescent, sotmetre o almanco apaivagar, els totpoderosos nobles feudals del regne d'Aragó que als 21 anys conquereix Mallorca i al poc temps afegeix als seus dominis el regne de València. No sembla normal que després tornàs dividir el que havia aconseguit unir.

Es diu, que quan el 1260 es morí el primogènit, el qual com veiérem era fill de la primera dona, la seva segona esposa, Violant d'Hongria aprofità el natural decaïment del rei per aconseguir que tots els seus fills fossin reis, ja que eren els pares de les respectives esposes dels reis Felip III de França i Alfons X de Castella i féu que fes una mala divisió dels seus dominis. Deixant el nucli central al aleshores primogènit el futur Pere II de Catalunya (III d'Aragó) i la part perifèrica a l'altre fill el nostre rei En Jaume II. El Nord del Principat de Catalunya entre dos regnes poderosos com eren el francès i el catalano-aragones i les illes enmig de mar. Segurament, i si el regne de Mallorca hagués estat de les illes soles, els esdeveniments fossin estat molt diferents. Les terres d'enllà els Pirineus foren les causants de les lluites contínues, del seguit debilitament per mor de les despeses que aquests provocaven. Segurament això influí en el caràcter dels mallorquins que hem preferit, més d'una vegada, una pau humillant enlloc d'un triomf, en tal de no haver de lluitar per aconseguir una millora, sia de la mena que sia, tan fa aquesta sia política com salarial.

REIS DE MALLORCA

JAUME II.- (1276-1311) Rei de Mallorca, comte del Rosselló, de la Cerdanya i senyor de Montpeller.

El germà Pere mai acceptà el testament de son pare, no es resignà a

que desmembrassin la seva corona, fins i tot, l'acusà d'esser còmplice del cunyat d'ambdós el rei de França en la continuada lluita contra ell. Aconseguí fer-lo declarar vassall i feudatari seu, decidir d'apoderar-se de Mallorca, tasca que encomenà al seu fill, el futur Alfons II (III d'Aragó), el 1285 s'apoderava de l'illa amb l'única resistència dels mitificat heroïsmes d'En Cabrit i En Bassa al castell d'Alaró.

L'any 1291 moria fora descendència aquest rei i el succeïa el seu germà Jaume, el qual retornà quatre anys més tard el regne de Mallorca al seu oncle.

Una vegada restablerta la sobania, En Jaume II va romandre una sèrie d'anys a l'illa dedicat a l'organització del seu regne. Fundà 11 pobles, construí el castell de Bellver, organitzà el Gran i General Consell, encunyà moneda pròpia. Però encara que fundara nous pobles no llevà el predomini de la Gran Ciutat de Mallorca sobre la part forana, ja que era on residia la nova aristocràcia i el camp estava molt poc poblat.

Moria a Mallorca, el 1311 i està enterrat a la Seu.

SANÇ O SANXO I.- (1311-1324) en morir el rei Jaume II el succeí el seu segon fill Sanç per mor que el primogènit Jaume s'havia fet fratre franciscà. Aquest rei disposà que els municipis tenguessin els seus representants al Gran i General Consell amb l'anomenament dels síndics. Concedí a Mallorca l'escut d'armes consistent en el balsó reial a la part superior i un castell blanc sobre la mar a l'inferior. Passà moltes temporades al palau que es féu construir a Valldemossa per mor de l'asma que patia. Moria a la Cerdanya el 1324.

JAUME III.P (1324-1343) Fill de Ferran, germà del rei Sanç. Començà el seu regnat als 9 anys, però fins que en tengué 17, el 1332, no vengué a Mallorca des de Pepinyà on residí la majoria dels 19 anys del seu regnat.

El 1327 l'Infant Jaume i el seu

oncle Felip que era regent, es declaren vassalls de Jaume II de Catalunya-Aragó, el mateix que havia restituit el regne al seu avi En Jaume II de Mallorca.

Confirmà els privilegis concedits pels seus antecessors fou el creador del càrrec de mostassaf a la part forana. El mostassaf era l'encarregat dels pesos, mesures, la conservació dels carrers, del proveïment d'aigua a la vila, de l'estat dels camins de fora vila, etc.

Féu redactar en llatí les Lleis Palatines (Leges Palatinae) on regulava totes les obligacions de la cort de Mallorca, això passava el 1337. En Jaume III se les engugué a França i avui romanen a la Koninklijke Bibliotheek de Brussel·les. Més tard foren traduïdes al català pel seu cunyat i usurpador Pere III de Catalunya-Aragó amb el nom de Ordinacions.

El 1343 en Pere III s'apoderà quasi d'una manera pacífica de Mallorca, l'any següent féu el mateix de Menorca, Eivissa, el Rosselló, la Cerdanya i Conflent, restant sols en poder del rei Jaume el senyoriu de Montpeller.

En Jaume III intentà per les bones que se li fos restituïda l'illa, cosa que no aconseguí i el 1349 després d'haver venut Montpeller al rei Felip IV de França, en un intent desesperat volgué apoderar-se de Mallorca, perdent batalla i vida prop de Lluçmajor.

El fill de Jaume III mai renuncià als estats perduts. Ajudat pel rei de Castella s'infiltrà a Aragó i també a Catalunya, però no aconseguí res.

Normalment és conegut com a Jaume IV, encara que mai fos rei.

Durant aquests 67 anys d'independència mallorquina, com també succeí en els anys que hi hagué emir independent, la flota fou una de les més importants de la Mediterrània, el progrés de Mallorca fou molt gros degut al seu molt important comerç.

Des de la conquesta pel rei en

Jaume I fins a la desfeta del regne de Mallorca, cal destacar les grans figures que ens honoren.

Ramon Llull, nasqué a Ciutat l'any 1232 o 33 i també hi moria el 1282 o 83.

Un dels més grans escriptors en la nostra llengua, un filòsof de molt pes. Viatger incansable que es dedicà més de 30 anys a la conversió dels sarraïns. Ensenyà a la Sorbona de París. Era casat amb Na Blanca Picany, l'any 1275 es passà a la vida contemplativa, abandonant dona i fills. fou senescal del rei Jaume II de Mallorca.

Les més importants obres que escrigué son, Ars Magna, Llibre d'amic i amat, Blanquerna, Llibre de contemplació, Llibre de meravelles, Arbre de filosofia, Arbre de ciència.

És el primer gran escriptor en llengua catalana. Fou el primer filòsof occidental que usà la seua llengua. Fins aleshores tota la filosofia havia estat escrita en llatí o grec.

Escrigué endemés en llatí, francès i àrab. Algunes de les seves obres, ja en vida seua, foren traduïdes al francès i al provençal. Hi ha un sistema filosòfic que du el seu nom, el

lullisme.

Com tot gran personatge ha tengut detractors i aduldors. Dels primers cal destacar que la majoria han estat espanyols, segurament, perquè endemés de no ser seu, era català. Quan més envant l'obra d'en Llull ha tengut un reconeixement mundial n'han espanyolitzat el nom, és conegut per tot arreu com a Ramon Llull manco pels espanyols que han espanyolitzat el nom, ells el reconeixen per Raimundo Lulio, així no fa olor de català.

La seva obra Ars Magna, d'un principi fou tractada amb complexitat pels franciscans i en canvi els dominics digueren que era fruit d'un dement. Ha esta ridiculitzada per escriptors com Robelais, Acon, Swifr. Més tard trobam Leibniz que en la seva obra Dissertio, d'art combinatori descobreix en Ars Magna el germen d'una algebra universal.

L'escola de cartografia mallorquina, nucli aglutinat d'aquesta activitat als Països catalans, anà a l'avantguarda del moviment cartogràfic, iniciat als principis del segle XIV. Així descriu la Gran Enciclopèdia Catalana als cartògrafs mallorquins.

Angelí Dulcert, autor de la primera carta nautica firmada que es coneix, ja que totes les anteriors són anònimes. Es conserva a la Bibliothèque nationale de Paris.

Guillem Soler del qual es conserven 2 cartes náutiques.

Sobre surten els Cresques tant el pare Abraham com el fill Jafudà, dues figures capdals que juntament amb Ramon Llull són universals. Sels atribueix l'Atlas Català, mapamundi de tot el món conegut aleshores, on es descriu des de Canàries fins a la mar de Xina i al Bàltic. Es guarda a la Bibliothèque nationale de Paris i l'atribueixen al Cresques lo jueu. És d'una precisió quasi perfecta.

Jaume Ferrer navegant que arribà fins a les costes del Senegal l'any 1346.

Joan Dauser el primer pintor de l'escola de Mallorca. Hi ha la taula de Santa Maria la Major d'Inca. Sant Miquel Arcàngel de Muro. Al Museu Diocesà hi ha unes quantes obres que també són atribuïdes al pintor Dauser, encara que no estan firmades.

(Continuarà)

Tomito

SERVEIS INSULARS, S.L.

Estamos a su servicio.

Tel. 50 57 58 - 50 07 71
Obispo Llopart, 40
INCA

TROFEO SA FONT

SA FONT da su más sincera enhorabuena al corredor de Motociclismo GABI, que ha conseguido esta temporada el TROFEO SA FONT a la mayor proyección deportiva de la temporada 91-92.

ENHORABUENA

Luiggi

MODA HOMBRE

COMUNICA QUE
TIENE EN REBAJAS,
SU COLECCION DE
MODA HOMBRE DE
VERANO

Avda. Cristóbal Colón, 84
Teléfono 58 56 48
Fax 58 678 61

07560 CALA MILLOR
Mallorca

Reflexions desordenades després d'una vaga general

CARLES MANERA

Ha passat la vaga general. Escric, poc convingut de res, escèptic de gairebé tot, des de l'ample finestrall d'un despatx que s'obre al campus de la UIB. Els professors i els alumnes han comentat, molt lleugerament, massa superficialment, les conseqüències del moviment de protesta dels treballadors. Alguns s'erigeixen en veus teòriques de gran abast i ens informen als incults que no existeixen ja, de treballadors. La classe obrera és morta. I, per tant, el sindicalisme, qualificat com a decimonònic, representa així un instrument innecessari, poc operatiu. Els empresaris i les seves teories econòmiques sí són contemporànies, actuals, força vigents i útils. La mà invisible de n'Adam Smith sembla que fos un apèndix juvenívol, mentre el vell Marx s'ensorra irremediablement.

Però aquests cinc dits que executen les lleis inexorables del mercat compten amb més de dos-cents anys, molt més temps que els sindicats. Nogensmenys, se'ns diu que sols les organitzacions obreres són obsoletes, mentre les pràctiques empresarials -que han variat poc des del segle XVIII -esdevenen punt d'emulació que cal tenir sempre present. Quina paradoxa! Pel meu cantó, cada cop tenc més clar que fets com les vagues generals posicionen a la gent. Això és un fet històric, i els fets històrics, com la llei de la gravetat, són

poc susceptibles de transformacions espectaculars. La lluita de classes no és, ara i en situacions concretes, un fenomen necessàriament virulent, espasmòdic (tampoc en el passat): sintetitzat en terribles conflictes. Aquests poden ser més subtils, però en moltes d'ocasions obligen a definir-se sense pors i falses coartades. Persones que s'inscriuen en entitats culturals pretesament progressistes -per cert, qué vol dir això del progressisme?- han opinat, pel que fa a la vaga, de la mateixa manera que màxims dirigents de la patronal barcelonina. Tal vegada sigui el seny, que ha arribat a alguns elegits, mentre els francotiradors continuen, empèrrits, als canvis. Gairebé fossilitzats i anacrònics.

Mai s'han dit tantes mentides com ara, en una conjuntura, endemés, en la què els mitjans de comunicació proliferen i la informació podria ser més fluïda. Tot i així, cada cop som més ignorants, a força d'inefables telenovelles i Carrascals pretesament informadors. Ni els nuclis tradicionals de debat i controvèrsia, com eren un temps les universitats, serveixen ara per acabar tesis, confrontar posicions, aprendre de la dissensió. Perquè la universitat ja no és el focus de reflexió que fou fa tot just pocs anys, quan qui més qui menys s'autodefinia com a marxista, citava sense coneixement a peu de plana les obres de moda -àdhuc de n'Alt-

husser, incompreensible per a la majoria dels seus defensors -i jurava i perjurava que era impossible un pacte social. Els mateixos que signaven amb contundència aitals arguments es passejen ara, matisadament feliços, però molt dignes i situats, amb la vestimenta de la modernitat. Fukuyama els hi ha aportat més d'una tesi que justifica un posicionament de vegades -moltes més de les desitjables- covard, no gens crític, però estimat per l'estatus establert. No vegeu nostàlgia, ni idealisme barrejat del que vàrem viure una determinada generació. Observeu, tot just, escepticisme, trist escepticisme. Tal vegada sigui una de les poques actituds que resten per a alguns, tal i com ho assenyalava el malhaurat Joan Fuster.

Aquesta horabaixa de primavera, amb plujes fresques, llums boiroses, cels grisosos que es barregen amb la verdesca de les petites muntanyes que moren a Valldemossa, i cotxes tacats de terra i fang, impulsa a pensar en tot allò que estam perdent, que estam traïnt, per tal de ser moderns, europeus, integrats a les comunitats més poderoses, a l'ensemble que insolidaris amb els pobles que, de forma gradual però amb la connivència de tots, són exterminats per tal de que nosaltres mantinguem un determinat nivell de vida. I, anant molt més prop, marginant a segments de la força laboral que, mercès

BAR S'AGUAI

x Bar
x Cafeteria
x Hamburgueseria
x Pollos al ast
x Platos combinados

C/. Molins, 24 - Tel. 58 59 89 - CALA MILLOR

al famós decret del mal anomenat govern socialista, restaran sense un servei estatal, per esquifit que sigui. Hom explica, en aquest respecte, que el frau a les prestacions de l'atur és una de les raons de la posada en marxa del *decretazo*. Tanmateix, aquest frau del aturats es pot avaluar en uns 3 mil milions de ptes. anuals -que reprobem i que no és adient dintre d'una societat democràtica-; nogensmenys, no hi ha cap mena de dubte de que l'esmentat nivell d'estafa és poc comparable als graus elevadíssims d'engany que certs empresaris i polítics executen cada dia. El frau de l'IVA n'és una prova al respecte.

No n'estic pas d'afirmar que tot el que veig, la *cosa pública*, en deprimeix. Ho comentava no fa molt amb d'altres companys y companyes en el decurs d'una taula rodona sobre la situació d'Amèrica Llatina. Cal fer coses, deien. El que em paro a pensar és si estirem a temps d'encetar, si més no, un mínim aparell per tal de

resoldre el cúmul de problemes que afecta a les societats més pobres, al caramull d'entrebancs que problematitza el tercer món que tenim ací, inserit a la nostra opulenta economia. Perquè, indubtablement, les nostres democràtiques institucions no són gens modèliques sobre austeritat i control de la despesa. Vet ací com alts càrrecs públics del Govern Balear s'hostegen en el *Warldorf Astoria* de New York, en visita privada, però pagant amb fons de Conselleries. Conec igualment el projecte, sortosament avortat, d'un viatge col·lectiu del Consell Insular a la *Expo*. També em comuniquen de les despeses, amb diners públics, d'altres caps i directors de benemèrites institucions insulars. Mentrestant, comprovo alarmat com el Ministre d'Economia amenaça en retenir -encara més- la quota de l'IRPF de la meva nòmina, puix que soc parcialment culpable de la inflació (consumeixo molt, pel que es veu). Al mateix temps, lleigeixo que tots els

plans governamentals en el terreny econòmic s'incompliran: destrucció neta de llocs de treball, increment de l'atur, impossibilitat de controlar els preus, etc. L'imperi de Maastricht s'ho menja tot. Demagògia, direu alguns. No ho crec, ni vull justificar les meves paraules.

Escrites hi són. Aquestes hores de reflexió, entre cafè i fumada, en deixen una sensació força dolenta. Conèixer és patir, que deia Shopenhauer. Però també saber pot ser útil: no és fàcil que s'enganyi a un historiador, a no ser que ell ho vulgui. Tenim el privilegi, no gens coficiat en el mercat, de saber el que ha passat, per tal d'entendre el que ara succeeix.

En aquest context d'hores baixes i existencialismes *demodés* i camusians, només ens resta un conhort (que li agradarà molt a l'amic G.L.N. i molt més al seu mític T.): tanta sort que el Barça, també, ha guanyat la Lliga.

Fontanería
Calefacción
Energía Solar
B. Sumergidas
Piscinas

Muebles de baño y accesorios
Aire acondicionado

Instalaciones
de gas:
Butano
Propano
Ciudad

RAFAEL MARTIN CALAFAT

Calle Lepanto, 43 - Tel. 56 75 59 SON SERVERA

**FINANCIACIÓN DE SU
INSTALACION DESDE
6 MESES HASTA 5 AÑOS**

*** —*** —***

**El problema de la cal en
su agua, resuelto por
sólo 16.000 pts.**

INFORMATICA XOPET

- * Material en continuo
- * Trabajos de imprenta
- * Consumibles informaticos
- * Ordenadores
- * Material de oficina
- * Mobiliario de oficina
- * Seguridad de equipos

C/ MOLINS, 7

CALA MILLOR

TEL: 814174, 585989

FAX: 585723

Sebastià Ballester, músic serverí

Fa un mes que en Sebastià morí. Amb ell morí també un troç de la història de la Banda de Son Servera. Y dic que també s'en va anar una part de la història de la nostra banda perquè l'amo en Sebastià tocà durant quaranta anys i qued curt amb ella.

Primer tocà el trombón de pistons i llavors es dedicà a fer sonar es Bombo. Podem dir que fou dels millors tocadors de Bombo del nostro poble. Sempre tengué un somriure per a tothom, tant si era nin com si vell. L'amo en Sebastià fou un homo bò, dels que possiblement la història no s'en recorda mai, però que sense dubte contribuïen a fer-la.

Es casà amb Francesca Bauzà i tengué dos fills, un mascle, en Biel «Sopa» i una famella, na Maria Lluïssa. Per cert, que l'any passat, cel.lebraren les seves noces d'or. Ara feia ja cinquanta un any de matrimo-

ni, i em conta la filla que mai en aquest temps tengué una mala paraula per a cap dels seus, jo afegeisc que fins i tot per a ningú.

L'amo en Sebastià fou pagès tota la vida, conrrant lo seu, però també durant un temps probà a la hosteleria, per allò de que el turisme era lo nou. Va fer de cuiner set o vuit anys

a l'Hotel Hipocampo d'en «Monget» i molt que li agradà. Després tornà a lo seu, a n'es conrró.

Record com si fos ara quan els al.lots que ara formen la Banda de Música entraren a formar part d'ella, que l'amo en Sebastià no hi cabia de joia de veure que la seva tasca, la dels músics vells, tendria continuïtat per mor de que eren molts de nins i nines amb ganes de sonar i el que es més important, per a ell, amb estudis de solfeig com toca. Sí, fou feliç de tocar un temps amb els nins, malgrat allò comportàs haver de partir de zero, però com ell deïa, «ningú neix ensenyat».

Morí, com abans, deïa, al 25 de juny de 1992, als setanta tres anys. Ens deixà un bon home.

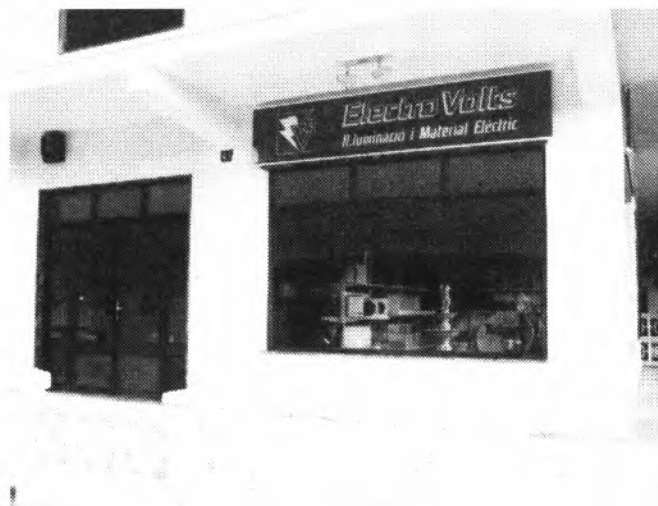
Servesquin aquestes senzilles retxes com a homenatge per a en Sebastià Ballester, músic.

ElectroVolts

Il.luminació i Material Elèctric

- Proyectos e instalaciones eléctricas**
- Electrificaciones rurales**
- Antenas TV**
- Música en viviendas y locales**
- Alarmas**

SON SERVERA

Juana Roca, 41

Tel. 56 77 67

J.S.C.

Madrid, curso 42-43

Eramos felices en el colegio blanco

En el proceso al parecer inevitable de troquelado del ser humano, nada más útil que entregar a los cachorros a esa institución notable denominada, según la tribu de pertenencia, escuela o colegio. En nuestro caso concreto tal hecho iniciático, en virtud de las devastaciones de colegios religiosos (o su atribución en la actualidad a fines no pedagógicos) efectuadas por las turbas en ese período victoriosamente finiquitado por la España eterna, tuvo mágicas consecuencias.

En contra de las previsibles condiciones de nuestro primer cautiverio, aquel colegio era un prodigio. Todo en él era de color blanco, incluyendo los hábitos de unas monjas sonrientes, ostensiblemente ilusionadas con nuestra aparición en sus vidas. Venían a recogernos en un inmenso turismo negro (quizá lo único negro

del contexto colegial) dotado de un reluciente gasógeno de cobre incorporado a la trasera. El edificio era un chalet racionalista, situado en la Colonia de «La Residencia», superviviente vergonzante entonces, como tantos otros que actualmente están dedicados a actividades escolares en aquel suburbio civilizado, de la huella de la **Bauhaus** grabada con amor y con talento en la urbe mesetaria durante el quinquenio republicano. Por supuesto, carecía de tejado de cubierta a dos aguas: en su lugar, una acogedora azotea —tal como postuló le corbusier en «*L'unité d'habitation*» de Marsella años más tarde— donde hacíamos el recreo. El aprendizaje también era un juego. En suma, éramos felices en aquella porción civilizada de ciudad. Llegada la primavera, los enramados de acacias y plátanos, trascendiendo los límites de los breves jardines de

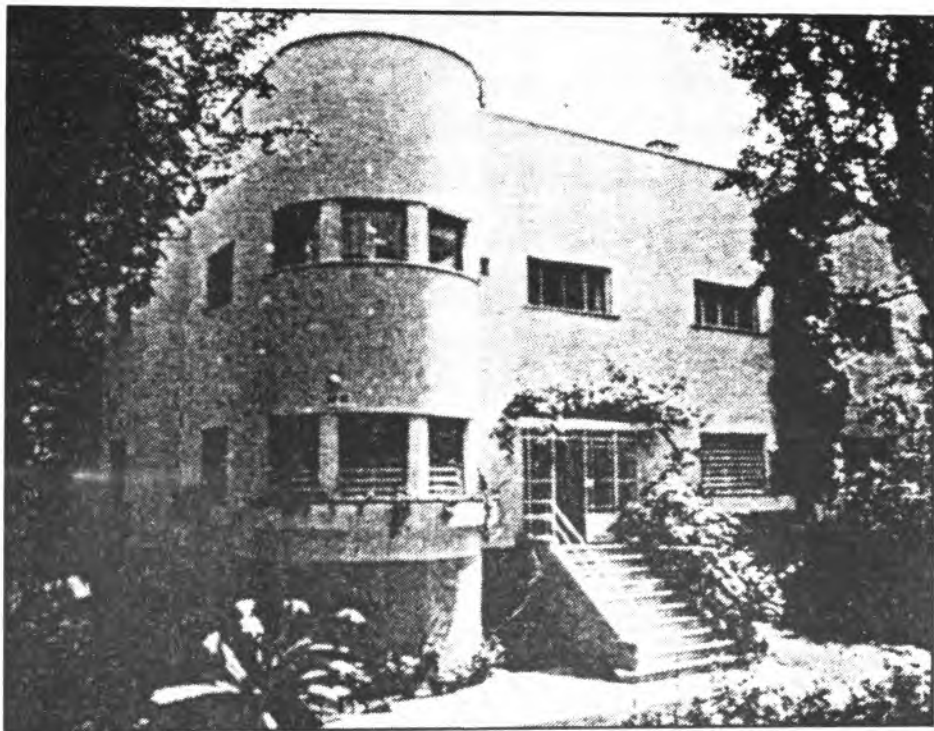
cada vivienda unifamiliar a uno y otro lado de la calle, formaban bóveda. ¿Cómo era posible tal prodigio? Aquel suburbio residencial trazado junto a la proscriba «Residencia de Estudiantes» —donde Dalí, Buñuel y Lorca concibieron sonoras diabluras vanguardistas, como «Un perro andaluz»— sin duda era obra de una burguesía ilustrada.

Pero desde la plataforma visual de la infancia de la posguerra civil, la contemplación obligada del panorama humano no daba pie a percibir el espíritu decididamente benéfico y progresista de algo lejanamente apreciado a una burguesía ilustrada. Lo que circulaba en nuestro entorno próximo era una burguesía educada y banal de gestos versallescos hacia las damas, de torpe sonrisa impositada —a menudo con exhibición de diente de oro— (tras las ejecuciones

sumarias en las cunetas del extrarradio, durante los primeros meses de la sublevación militar, las mujeres de la chusma practicaban el hábito de hacerse con un botín de piezas de oro extraídas de los cadáveres de gente de orden) a lo Douglas Fairbanks o a lo Clark Gable (recuerdan al seductor provinciano de «Amarcord»?) pero que acababan siendo una mueca espúrea de un Melvyn Douglas devaluado (recuerdan «Ninotchka»?). Otra imprescindible seña de identidad era el sombrero («Los rojos no usaban sombrero» era el afortunado slogan de la casa Brave). Caballeros espectacularmente delgados, con banda de luto en la bocamanga izquierda, se despojaban del sombrero no tan sólo para saludar a las damas sino para poder expectorar sangre aseadamente, sobre el alcorque, apoyados con la mano libre en una acacia del boulevard, procurando no descomponer aquella faz depauperada de los tísicos, sin arrugar demasiado el bigote rectilíneo —alejado equidistantemente del límite del labio superior y de la parte inferior de la nariz. Nunca pudieron entender aquellos caballeros ilustres aunque no ilustrados que, aunque no fuera frecuente, sí era posible iniciar desde el aeropuerto de Casablanca, sin quitarse el sombrero, una hermosa amistad.

Tampoco era infrecuente observar en primer plano la entrada en campo de varios presbíteros espectacularmente orondos bajo la sotana habitualmente casposa y grasienta.

Cuanta tonsura circulaba por libre, y también en procesión, creando incienso en aquellas calles por las que solo tres años antes patrullaban milicianos. Ahora estos clérigos, sorprendentemente bien alimentados, capitaneaban con asiduidad una invasión urbana de estandartes con figuras y slóganes marinos —he aquí una de las características abrumado-

Arquitectura de los vencidos para cachorros de los vencedores

Celebrando la inauguración de las Cortes

ras de nuestro nacional-catolicismo: su obsesión freudiana por la Madre Virgen— bordados en hilo de oro, rodeados de pulcros acólitos vestidos con almidonados roquetes bordados y plisados por las monjas salesas, y de monaguillos barriobajeros, jugando con descaro a extraerse las secas mucosidades nasales con un dedo giratorio. Después se desplazaba una cohorte de reseca hembras cubiertas con hábito morado y ceñidas con cíngulo amarillo y, ya en lugar preferente, damas fondosas de fino tobillo, vestidas de raso negro, con velo enhiesto sobre la peineta y collar de perlas que competía, en puro alarde de modestia, con el plebeyo escapulario. El desfile partía de la parroquia (no estamos tratando fastos de basílica o catedral) en cuya fachada breves años antes, en plena ordalía anticlerical, las turbas acostumbraban a instalar los confesionarios utilizándolos como kioscos de prensa o garitas para diversos usos, colocando a ambos lados varios féretros abiertos que mostraban al personal los esqueletos de las monjas, y en un momento dado, como fin de fiesta, la foto del grupo ensamblado para la ocasión luciendo casullas, bonetes ladeados sobre rostros patibularios con cigarrillo en comisura, alpagatas deformadas por pies prensiles de labrador, mono militar pasado de talla, torsos escuálidos, ceñidos de cananas, con un mauser en las manos... ahora el cortejo fervoroso, con pertinaz intención de desagravio, monopolizaba la calzada cada dos por tres castigándonos los tímpanos con canciones gregarias que comenzaban con la pieza clásica «Perdón oooh Dios mío, perdón y clemencia...» ejecutada con una implacable desafinación por el párroco, que arrastraba al cántico de la grey en un dislocado «La menor», adecuado al cortejo pretendidamente interclasista de la nueva sociedad.

En cualquier caso, eran espectáculos en sesión vespertina. Por la mañana remontaban la calle de Génova, procedentes de la próspera vivienda donde nació José Antonio, reconvertida a la sazón en «Escuela de Man-

Dama con perritos en los años del hambre. (Estación de Atoha, 1942)

dos», presuntos apuestos jóvenes uniformados al estilo fascista, es decir: guerrera negra, pantalón («breeches») negro de montar con franja lateral roja, embutido en bota de montar negra, corbata negra y —concesión al toque nacional ideoló-

gico— camisa azul; boina roja (toque ultramontano) con cordón naciente en el centro exterior prolongado en larga borla amarilla. Corraje y pistola. Esta sinfonía indumentaria era la traducción plástica del ominoso Decreto de Unificación surgido de la

aviesa e inteligente formación operativa de un partido único que había venido en denominarse FALANGE ESPAÑOLA TRADICIONALISTA Y DE LAS JUVENTUDES OBRERAS NACIONAL SINDICALISTAS, hasta que, sin duda, por temor a un plante de bordadoras, acabó sucintamente en F.E.T. y de las J.O.N.S.

En la cárcel de Porlier —colegio Calasancio, reciclado en prisión sin ninguna dificultad arquitectónica de adaptación, pues ladrillo, patio, rejas, galería y tapias impracticables eran elementos definibles de instituciones tan aparentemente dispares— presos de la F.A.I., del P.C.E., del P.S.O.E., maestros nacionales, profesores y catedráticos, funcionarios de Correos y otros indeseables, formaban militarmente al atardecer, en emblemática simultaneidad con las procesiones) y, después de cantar el «Cara al Sol» y repetir lo que sus vencedores llamaban los gritos de rigor (mortis, en este caso que nos ocupa) «España, una!, España, Grande!, España, Libre!, Viva Franco!, Arriba España!», el teniente Calavera (sic), recién llegado del Palacio de El Pardo en el sidecar de una moto Zundapp oficial, abría su carpeta azul «Saro» y leía la lista de los condenados a muerte comenzando por recitar el nombre del elegido. Luego, el primer apellido. Pausa. Segundo apellido (veinte años más tarde, en mi primer trabajo empresarial conocí a un corrector de pruebas —profesión semi extinguida de hondo sabor republicano y socialista como la tipógrafo— llamado más o menos José Fernández García, que ostentaba un cabello totalmente blanco sobre un rostro aterrado, incapaz de separar su vista de las galeadas, que me fue señalado por otro superviviente con delicadeza y sigilo. Aquel hombre había encanecido súbitamente durante la eterna pausa entre Fernández (primer apellido) y García (segundo apellido).

Una vez finalizada la lectura de aquella letanía recitada por el oficial de tan adecuado apellido a su misión, a los seleccionados se les confinaba en un aula que poseía reja en lugar de puerta, donde recibían a lo

Cachorros de los vencidos reconvertidos en alevines del Movimiento

largo de la noche los cigarrillos liados a mano con restos de colillas que recolectaban los momentáneamente excluidos, que, a su vez, recibían de los condenados mensajes y encargos familiares. Al amanecer unos soldados les ataban las manos a la espalda con alambre (se desestimó el cáñamo inicial) y eran empujados al interior de camiones cubiertos de lona.

Aproximadamente una hora más tarde nos despertaban con objeto de estar oportunamente lavados y peinados cuando llegara nuestra monja blanca con el reluciente coche negro, dotado de gasógeno de cobre, para conducirnos a nuestro colegio blanco. Los condenados, «a ce moment là» habían sido ya fusilados contra la tapia enladrillada del cementerio del Este. Meses después fue preciso enfoscar con cemento esa tapia, ya desportillada por las descargas de fusilería. Y también hubo que rebajar el nivel del terreno —igualmente en cementado— culminando el trabajo

con la colocación de un sumidero en su zona central, capaz de engullir la sangre de aquellos obreros, maestrillos, funcionarios, o profesores o algún catedrático que perdió el último barco atiborrado para Orán en Cartagena.

Por todo ello era evidentemente un prodigio acudir cada día a un colegio blanco y luminoso, aunque estuviéramos obligados a pronunciar la palabra lápiz en alemán, muestra segunda lengua, la del Imperio que todavía mantenía aunque crepuscularmente su nuevo orden en Europa, Africa y Asia. En Cataluña, mientras tanto, se sancionaba severamente a todo ciudadano que osara expresarse públicamente en su lengua vernácula, incumpliendo el precepto de hablar «la lengua del imperio», es decir y duro es reconocerlo, la de Castilla «ayer dominadora... desprecia cuanto ignora».

A los cinco años de edad ya era difícil ser de los nuestros.

Encuentros de Dios con el hombre (VI)

En el presente artículo intentaré brevemente presentar el panorama actual de lectores de la biblia entre cristianos e incluso agnósticos.

Ya anteriormente (Sa Font nº 73) afirmábamos que hoy en muchos hogares se tiene la Biblia, por lo menos como artículo de lujo.

Se han realizado estudios serios de investigación por parte de distintas editoriales interesadas en saber el grado de lectura de la Biblia en nuestra sociedad. Así puede saberse que actualmente el cincuenta y uno por ciento de los hogares españoles poseen una biblia e incluso en bastantes de ellos existen varias. El motivo radica en el deseo de cortejar las distintas versiones bíblicas para entender mejor su texto. También es cierto que para bastantes poseedores del libro sagrado el motivo primero más que religioso es porque se considera la Biblia como uno de los clásicos de la literatura universal y como tal debe estar presente en toda biblioteca que se precie. Pocos serán los estudiosos serios interesados en los acontecimientos de la historia que no posean la biblia como libro de consulta y que explica muchas situaciones históricas de difícil comprensión sin ella.

Naturalmente toda persona que posea un mínimo de cultura y unas convicciones religiosas arraigadas no podrá prescindir de un libro que es la base y el fundamento de tales convicciones.

Por lo demás en la investigación llevada a cabo por las diversas editoriales de que hablamos se ha puesto de manifiesto la voluntad de muchos encuestados de adquirir un ejemplar de la Biblia si todavía no lo posee.

Tenemos también el hecho de la multiplicación continuada de diversas ediciones de la Biblia. Nos ha podido causar grata sorpresa el afán de miles de personas y también del Este europeo que, una vez liberadas del

yugo comunista que perseguía duramente la tenencia de libros sagrados han expresado su deseo de poseer la Biblia. En respuesta a un tan legítimo deseo desde diversas naciones occidentales se han preparado y enviado a Rusia y a otros países del este miles de ejemplares de la Biblia.

Cuanto acabamos de apuntar ¿significa una más frecuente y generalizada lectura de la biblia? ¿O sencillamente no expresa más que el deseo de poseerla? Es evidente que la simple posesión de la Biblia no significa que se lea necesariamente. ¡Cuántas personas habrá que posean el Quijote y jamás lo leyeron! Pero creo que por distintas razones podemos afirmar que hoy la Biblia se lee, se comenta, se medita con mayor promoción que en años anteriores. El Papa Juan Pablo II en la exhortación apostólica «Pastores dabo vobis» fechaba el Jueves Santo de este año, entre una larga serie de factores positivos que favorecen al hombre y a la sociedad de hoy, señala «una creciente difusión del conocimiento de las Sagradas Escrituras».

En la base de este creciente movimiento en favor de un mejor y mayor conocimiento de los libros sagrados debemos poner al concilio Vaticano II que en su Constitución sobre la Revelación Divina (Dei Verbum) recomienda vivamente a los católicos la lectura asidua de la biblia. A tal recomendación hay que unir la voz de los Papas y de los prelados, así como los sacerdotes que en círculos de estudio, en reuniones, en catequesis, en grupos de oración y en la misma predicación dominical urgen, animan a tal lectura. Hoy difícilmente podemos concebir un movimiento apostólico cualquiera que no tenga como base la biblia como la más segura fuente de espiritualidad.

Si, se lee la biblia, pero precisa que su lectura vaya en aumento. Porque es la Palabra de Dios sobre todo. Y

porque no existe en el mundo libro del que tanto se haya hablado, que haya hecho correr tanta tinta, sobre el que tanto se haya especulado. No hay palabra, ni signo de puntuación, ni acento, ni letra del texto sagrado que no haya sido escrupulosamente estudiado. ¡Qué inmenso volumen de letra impresa sobre este libro singular! Y tenemos la certeza de que jamás se llegará al límite de que todas las generaciones querrán estudiarlo, meditarlo, someterlo a crítica implacable con deseos de desvelar su secreto.

Amigo mío, intenta coger la Biblia. Por lo menos pon atención a los fragmentos que de ella se leen en los actos litúrgicos. Empieza, si te parece, por las páginas más conocidas, de mejor comprensión. Y quiera Dios que te ocurra lo que a Pasolini, el célebre cineasta italiano muerto trágicamente hace años. Era marxista e incrédulo. Se encontraba un día en Asís y ocurrió algo inesperado. El Papa Juan XXIII quiso evitar la ciudad de Asís y orar sobre la tumba de San Francisco. Durante horas toda la pequeña ciudad de Asís quedó bloqueada. Calles y plazas rebosaban de gente. Pasolini no pudo salir de la habitación del hotel en que se hospedaba. Casualmente había allí, sobre una mesilla, un ejemplar de los Evangelios y el marxista ateo, ara distraerse, cogió el libro y comenzó su lectura por el Evangelio de San Mateo. Quedó tan fuertemente impresionado que allí mismo concibió la idea de filmar la vida de Jesucristo según la narra S. Mateo. Y el resultado fue una de las más bellas y emotivas filmaciones sobre la vida de Jesucristo.

¿Por qué amigo mío, no haces lo propio? Las palabras y los hechos de Jesús que lograron conmovir el corazón de un ateo ¿no podrían conmovir el tuyo?

Juan Servera, Pbro.

El espejo del alma

Cuando me miro al espejo no puedo mas que resignarme, al verme tal como soy, cuando me peino, veo mas y mas canas, que por poco que me gusten, no puedo mas que resignarme me doy cuenta de que mi vida se va.

Cuando era joven, creía que el mundo lo tenía a mis pies.

Cuando he pasado mi juventud, veo lo que era, y lo que soy, y me imagino lo que seré, si Dios lo permite, llego a viejo.

En mis reflexiones, me pregunto donde he perdido el tiempo, y como se me va la vida, por donde se me escapa, que no me doy cuenta, como la podré sujetar.

Ay de mi, porqué, porqué, no lo puedo entender.

Acaso soy como la hierba, que crece y poco después se seca.

O como una flor que sale con todo su esplendor, y poco después se marchita.

¿Qué soy pues? realmente soy algo o alguien.

Cuando me miro al espejo y veo mi propia realidad, fria y aterradora, da miedo entrar en esta reflexión, ¿pero que haré? me quedaré sentado, o de brazos cruzados pensando que no puedo hacer nada para remediar esta situación, acaso seré semejante a los corderos cuando los llevan al matadero, uno por uno van pasando por el degolladero y ningún cordero hace nada para salvar su

vida, cuanto menos aun para salvar la de los demás.

Mas o menos somos los hombres también así, vamos todos enfilados a la muerte, con resignación, y pensamos en nuestro corazón, una vez muertos y se acabó todo, porque ya no hay nada más, porque ese es el descanso eterno.

Esto es una reflexión humanamente lógica, si desechamos a Dios.

He preguntado a muchas personas que si creen en Dios, y la contestación es que si «yo creo en Dios, yo rezo todas las noches» es tremendamente herroso ver y escuchar testimonios así. Pero hago una pregunta a esta misma persona, y digo, cree usted en la vida después de la muerte, y me contesta «no quiero ni soñarlo, después de la muerte no hay nada más, yo no he visto nunca que un muerto regrese» respuestas como esta me dejan atónito.

Mi pregunta es, si crees en Dios, y rezas todas las noches, de que te sirve eso si no tienes una esperanza en una vida venidera, entonces porque rezas si tu no te lo crees, entonces no seamos hipócritas, y seamos realistas y no hagamos lo que no creemos. ¿Por qué creemos que estamos haciendo esto? quizás lo hagamos por si acaso hay algo en el más allá, eso no sirve para nada, porque la fe, da esperanza, una esperanza en una vida eterna, porque la fe es la certeza de lo que se espera y que no

hemos visto.

Por lo tanto si rezamos por rezar de nada nos sirve.

Un día abrí la biblia que es la palabra de dios.

Vino a ser como un espejo, y este espejo, vino a ser como el espejo del alma, en el cual quedó reflejada mi inmundicia y mi pecado, en el cual mirándome cada día con mas atención, descubrí mi ignorancia, y lo muy equivocado que yo estaba, Dios mismo me habló, por la palabra, que es el verbo de dios, «LA BIBLIA» «JESUCRISTO MISMO» y este espejo del alma, me hizo ver, cuan equivocado estaba yo, en mis reflexiones y en mis pensamientos, no podeis imaginaros los inmensos misterios que dios me ha revelado, y las inmensas bendiciones, que Dios tiene, para todos aquellos que le buscan, Dios quiere que sean abiertos vuestros ojos, para que podais miraros en el espejo del alma, y encontrar en ese espejo, el tesoro más grande que podais anhelar, en vuestra vida.

Yo lo encontré, encontré en este espejo «EL CAMINO Y LA VERDAD Y LA VIDA» y ese camino me llevó al mismo trono de la gracia, y al mismo tiempo pude sentir, los brazos de Dios que me abrazaban.

QUE EL SEÑOR NOS SIGA BENDECIENDO A TODOS.

Si tienes alguna duda, o quieres preguntar algo llama al teléfono 56 71 48.

Restaurante Bar

PORT - VELL

Cruce Costa de los Pinos
Son Servera (Mallorca)

Reservas al
Tel. 56 79 02

Per què?

Vola, vola la gavina
sobre la mar escumosa,
ella l'aliment li dóna
com a mare amorosida.

La mar, hora revoltosa,
la mar, hora tan tranquil·la,
la mar que enjoia la costa
de perles d'aigua tan fines.

Mar, qué les aus alimentes,
mar, què el que te veu encises,
¡Oh! mar d'escuma de randes
¿per què, seques tantes vides?

Maig de 1985
Joana M. Bordoy i Espina

La nostra olivera

L'olivera mallorquina,
de la mà del pí i l'alzina,
l'aire ens và purificant.

Els homes no se n'adonen,
i com si males herbes foren
les van tallant i cremant.

Oliveres mil·lenàries,
que dau a nostres muntanyes
color verd-gris argentat.

Al vostre redòs vaig néixer,
a la vostra ombra vaig créixer
i sempre us he admirat.

Vostre cos martiritzat,
de cops que l'aixa us ha dat,
més forta ha fet vostra rel.

Déu per viure us dona moltes
i agràides vostres branques
sempre miren cap al cel.

Maig de 1985
Joana M. Bordoy i Espina

Joventuts Musicals de Son Servera

Amb l'arribada del bon temps, l'Associació de Joventuts Musicals de Son Servera inicia al seu programa d'estiu.

Per aquesta raó tornam a celebrar les vetllades musi-

cals en el magnífic marc a l'aire lliure que és l'Església Nova.

Així aquest any les III Serenates d'Estiu a Son Servera constaran de tres concerts que esperam siguin del vostre agrad. El primer concert es va celebrar el passat dissabte dia 18 i contà en la presència de la Coral Juvenil de Joventuts Musicals de Palma; els altres dos concerts es celebraran els dies 25 de Juliol i 1 d'Agost.

Dissabte dia 25 de Juliol.- TRIO UNDA MARIS, Barcelona. Flauta, xelo, clave.

Dissabte Orquestra de Llevant.- I part: Orquestra. II part: Orquestra i solistes. Solistes: Fany Mari - Soprano. Francesca Mas - Soprano. Amèlia Forteza - Mezzosoprano. Joan Carles Falcón - Tenor. Josep Miquel Ribot - Bariton. Director: RAFEL NADAL.

Tots els concerts començaran a les 22'00 hores.

Esperam que aquest estiu pogueu gaudir de la música amb nosaltres.

Joventuts Musicals de Son Servera
Juliol, 92

PASTELERIA PANADERIA

SALON DE TÉ
Garcia

LA MEJOR ATENCION AL CLIENTE

C/. Elisa Servera, 2 - Son Servera - Tel. 56 73 55.

**ESPECIALIDAD EN BAUTIZOS,
BODAS Y COMUNIONES**

Pescada de mestre

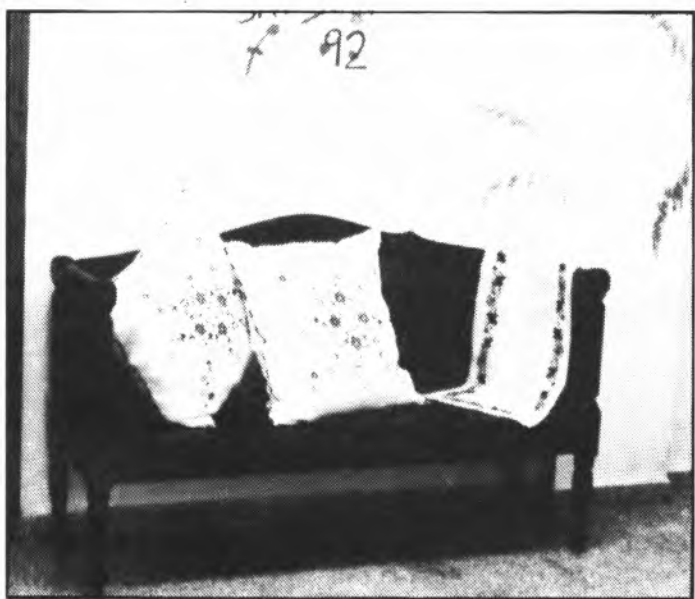
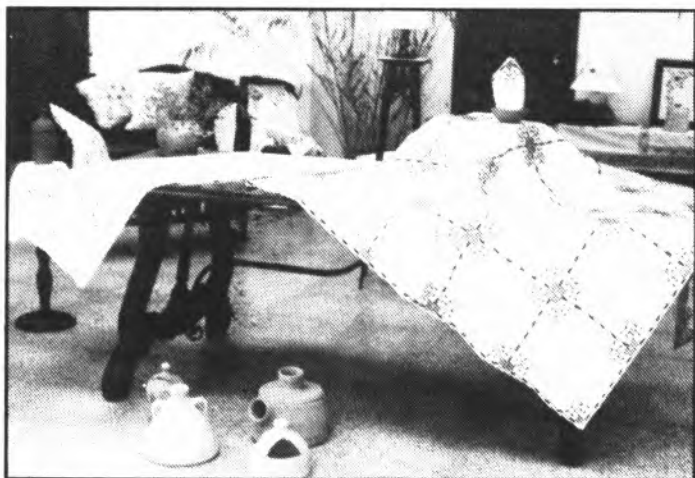
Es sol dir que «un peix no deixa de créixer fins que se'ls asatja el metre». No pareix que els que afagà en Xerafí Pons puguin créixer molt més. Tres servioles amb un pes de més setanta quilos ja són peces majors, trofeus que més d'un pescador les voldria tenir en el seu currículum.

En Xerafí Pons se'l mareixia, una vegada que el seu equip el Real Madrid ni ha fet campió de lliga, ni de Copa del Rey, aquesta pescada li haurà llevat el mal sabor de boca.

Enhorabona Xerafí i que no siguin els darrers. Ja saps que ens deus un sopar de llempugues. Ara veurem si agafes de tan gros com aquestes servioles. Salut!

Punt mallorquí

Altra vegada més les dones que baix la direcció de Madò Bàrbara aprenen a fer Punt Mallorquí en deixaren

amb la boca oberta per la qualitat de les peces exposades amb motiu de les festes de Sant Joan.

Allà hi pogueren gaudir d'una bona mostra de broadats un punt mallorquí, desde unes tavalloles, llençols, mantels, etc., fins a unes làmpares primorosament acabades, amb uns dibuixos senzills i originals que fan d'aquestes feines vertaderes manualitats artesanals que amb el temps adquiriran un valor considerable. Enhorabona a totes les brodadores i especialment a la mestra, madò Bàrbara.

Agradecimiento

Queremos hoy agradecer públicamente al pintor Ferré i Andreu su colaboración con la portada del anterior mes donde plasmó «Es Pont de l'Alcinar» de la carretera de Son Servera a Artá, puente que posiblemente después de las obras de la carretera ja no vuelva a ser el mismo.

Gracias Ferré i Andreu, ja sabes que esta es tu casa para cualquier cosa que precises.

SA Font

Hnos.
PALLICER PONS S.A.
MATERIALES PARA LA CONSTRUCCION

Juana Roca, 43 - SON SERVERA (Mallorca)
Tels. Almacén: 56 70 82 - 56 74 78 - FAX N.º: 56 74 58

«Comida en el Restaurante Es Pi, por la Agrupación Gastronómica de Cala Millor»

por Jaume Robí

En esta ocasión se reunió a mantener la Agrupación Gastronómica de Cala Millor para conmemorar la buena amistad y armonía que resplandece en esta Asociación. Buena muestra deberían tomar otros colectivos para poder sembrar lo que éstos ahora recogen sin ánimo de lucro y el buen hacer de la Agrupación Gastronómica de Cala Millor.

Como siempre, que se hace ya habitual en esta casa, la de Mateo Pascual y familia es encontrarte en un ambiente agradable, sin prisas y una esmerada atención al cliente sin perder ni un ápice el sentido común delante de un torbellino como podría ser tener que servir a todos los restaurantes de la zona que están integrados en la asociación, por lo tanto los mejores paladares y hacedores de la buena comida y con un menú selecto, como siempre, se han distinguido cuando hemos sido invitados en sus Restaurantes. Repito, un menú de lo más succulento y veraniego para no caer en la tentación de las ofertas calientes, que muy en cuenta tuvo Mateo y Sra. a la hora de escoger el plan del día.

En primer lugar se sirvió una «Esquixada» de bacalao, sabrosísima, un «empedrat» o sea, judías también guarnecidas de bacalao, un paté de foi de higaditos de pato con especias, casero y repetible hasta la saciedad, juntamente con el salmón ahumado con el toque personal del «es Pi» y con el jamón Serrano, selecto una «escalivada de pebres i alls» que fue la refinitiva como diría el humorista Juan de la Cosa. Todo ello bien regado con el vino Raventós i Blanc de Sant Sadurni d'Anoia del Penedés cosecha del 90 y el vino negro de Jaume Serra del 82 con el exquisito Chardonnay cosecha del 90 blanco seco del Penedés como colofón a los vinos ofrecidos en esta ocasión.

En segundo lugar nos ofrecieron

un «arrós negre» de sepia y mariscos varios, todo ello del lugar como siempre, para regocijo de los envidiosos, como un servidor, para no tener más a mano las manos del cocinero experto en estos temas gastronómicos. Que sin olvidarnos del característico color negro del arroz y sus ingredientes fue toda una novedad de agradable presencia.

Ya para terminar esta succulenta comida nos presentó un «gelat de ametlla» acompañado por una «coca magdalena» y gató de almendra que por el aspecto presentado nos pedían a gritos que les hiciéramos un favor. Bien regado con un champagne de Jaume Serra que es una variedad nueva en champagnes el Brut Vintage con un sabor muy agradable a la par con su aroma característico por las variedades de uvas que lo elaboran, xamello, macabeo y parellada. Y costumbre es seriedad, los cafés, té y licores de rigor.

En cuanto a los asistentes la mejor, por novedosa fue la presencia de Esperanza de Algaida, muy reconocida ella por estos lares ya que a parte de

tener familia en la zona, su Restaurante-Hostal es visita obligada de todos cuando vamos a Ciutat, tanto por sus «pa amb oli», empanadas, y la variedad de su cocina, sus charlas como siempre son bien recibidas por unas orejas ávidas de carnaza fresca que ella bien sabe deleitarnos; también contó que tienen una asociación gastronómica en Algaida y que son un total de once Restaurantes los que integran esta Asociación. También entre otros invitados estaban Pep Ros, Rte. Ca S'Hereu, Rte. Cas Torrador, Sió de Son Floriana, Rte. Es Gourments, Pere Lizancos del Mediterrani, Rte. Cas Patró, Isabel Servera del Cala Millor 7 como única representativa de la prensa y servidor.

El Presidente de la Asociación, Manuel Serrano nos recordó que al día siguiente se haría la presentación del cartel anunciador de la 3ª Muestra Gastronómica de Cala Millor, cartel pintado por el pintor Ferré i Andreu dedicado a la gastronomía, siendo el acto en el Restaurante Son Floriana.

Els cucs

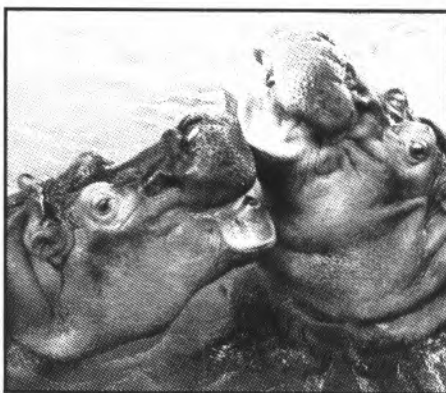
Sovint sentim a dir: -«Aquest ca té cucs». En efecte, la presència de cucs als nostres animals de companya, tant cans com moixos, és relativament freqüent.

Bàsicament n'hi ha de dues classes: de plans i de rodons.

Els rodons són els que més normalment parasiten el tracte digestiu dels nostres cans. El seu contagi és fàcil degut als seus hàbits socials, que es basen molt en el contacte físic. Els ous del àscaris (els cucs rodons) es disseminen amb les deposicions i també queden enganxats al pelatge. A més a més travessen la barrera placentària, i per això una cussa parasitada tindrà quissos amb cucs.

De la mateixa manera es poden transmetre per la llet.

Per això és molt important desparasitar les mares, ja que la presència de cucs és molt més perillosa en quissos. Mentre en adults només

produeixen molèsties abdominals i una pèrdua de la condició corporal, en quissos s'atura el creixement, poden aparèixer vòmits i diarrees i, si estan molt parasitats, els cucs arriben a obstruir la llum dels budells produint la mort.

Les larves dels àscaris de ca migren també als pulmons dels canets petits produint-los neumonies molt greus. Per tant no són bromes, i els àscaris s'han d'eliminar. Es recoma-

na tractar les cusses gestants i també els quissos a partir de les dues setmanes d'edat. Tractar els animals dos o tres cops a l'any no és gens complicat i no està de més.

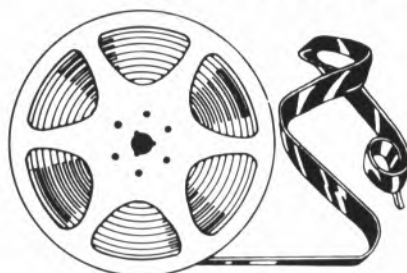
Els cucs plans són les tènies. En cans i moixos no causen gaire problemes i només declina la seva condició corporal. Però hi ha un tipus d'aquestes tènies, l'Equinococcus, de les quals l'home n'és un hoste intermediari. La transmissió és difícil, però si s'ingereixen ous d'aquest paràsit provenents dels excrements de cans, aquests eclosionen i van a n'és fetge, pulmó, cor i moll dels ossos produint uns quisters que creixen molt i que només tenen una solució quirúrgica. Per això, a l'hora de desparasitar els cans, podem també donar al mateix temps una tenisida i així estarem més tranquils.

Adéu.

Clínica Veterinària

VIDEO SON SERVERA

VIDEOREPORTAJES EN GENERAL

Tel. 56 81 96

Excavaciones y
Transportes

José Viñas

Calle Orlandis, 9
07550 SON SERVERA

☎ 56 70 31
Part. 58 62 59

En la «otra» revista local (porque yo también la leo) había un escrito que hablaba de las dos Españas, pero ocurre que habla de las dos Españas de hoy, y se olvida de las Españas antiguas, o cuando menos intenta comparalas, si es cierto que existen dos Españas no son las mismas, las de ahora son democráticas, las otras eran impuestas por una dictadura de derechas y de corte fascista que parece ser la que el autor de dicho artículo añora. Sea Vd. al menos realista y no confunda.

La T.V. Serverina ha hecho un coloquio, apañado a mi modo de ver, sobre el primer año de gestión del nuevo consistorio, parece que se olvidan que aunque no hubo representación consistorial, sí hubo dos listas más, V.B. i I.U. que representan a parte del electorado que podían haber dicho lo que pensaban, también las asociaciones

de vecinos, hoteleros y propietarios creo que tendrían algo que decir. Con esta forma de actuar, informativamente dejáis mucho que desear y además dáis una imagen de vendidos al poder que da que pensar.

Y como es de bien nacidos ser agradecidos, al compañero «PERLETA» quiero darle las gracias por haberme citado en su sección Xerrim Xerram sólo que se le olvidó decir todo lo que le conté sobre el tema de los pósitos del mio concretamente, y no voy a entrar en más polémicas porque no merece la pena, sólo decir que yo fui el primero que pidió que se hiciera pública la lista, y después que cada uno haga lo que pueda para demostrar lo que hizo y porqué.

Rojo

(Devora el Convent)

cércol

PAPERERIA • JUGUETERIA

Catalina Sancho Vives

C/. Orlandis, 1b

Tel. 56 73 63

07500 Son Servera

**PELUQUERIA
TONI**

...TU PELUQUERIA!!!

C/ Sol

Son Servera

Tel. 56 75 88

El Badia al día

Para cuando estas líneas salgan a la luz ya se habrá celebrado la CENA HOMENAGE al club bermellón y que con seguridad este evento significará el pistoletazo de salida para iniciar y afrontar la temporada 92-93, partiendo de cero. Después de la protocolaria entrega de trofeos en dicho hemanage, de los aficionados a todos los jugadores de todas las plantillas, el BADIA estrena presidente como todos sabemos y de momento él junto a su nueva directiva en la que repiten algunos de los directivos de la anterior han conseguido formar un gran equipo, por el que de momento el primer paso que han dado ha sido potenciar la cantera al máximo, prioridad absoluta, se crearán dos equipos de fútbol siete, dos equipos de benjamines, uno de infantil, uno de cadetes, uno de juveniles y el primer equipo así como los entrenadores, Esteban Calden-

tey renovó con el primer equipo, Magin Durán, repite con juveniles, los cadetes los llevará Santiago Fernández, los infantiles Juanito Nebot «Pistola» y

los benjamines Sebastián Nebot, sin duda el BADIA comenzará la nueva temporada con garantías suficientes como para que sea

el club a batir en todas sus categorías, en otro apartado de cosas en el primer equipo cabe reseñar dos de las bajas más importantes en el esquema del mister, como son Matias un gran central que ha fichado por el Manacor y el guardameta López que ya estampó su firma en el Eldense como primer portero, y en cuanto a juveniles uno de nuestros chicos que la anterior temporada jugaban

en la disciplina del Real Mallorca esta temporada irá a la escuela de fútbol del VALENCIA que tiene en Paterna, como es Tomeu Durán, sin duda nuestra cantera está dando sus frutos, es una pena que se tengan que marchar fuera pero sin duda pasearán el nombre del BADIA DE C.M.S.S allá por donde vayan. Suerte a todos ellos y al BADIA del 93 reiteramos que tengan la mayor de las suertes en esta nueva andadura.

LIBRERIA SANTIAGO

- PRENSA, PAPALERIA Y LIBROS
- MATERIAL DE INFORMATICA
- MATERIAL DE OFICINA
- PAPEL DE ORDENADOR Y FAX

RESERVAMOS LIBROS PARA EL PROXIMO CURSO

SON SERVERA

TL. 56 73 13

Suben y bajan

SUBEN: Sin duda el club de baloncesto de Son Servera que cerró la temporada con una entrega de trofeos en una cena de hermandad en un conocido restaurante de Cala Bona y, en que el ya dimitido (si no hay alguna novedad), el concejal del cultura y deportes Toni Canovas, nos dio la exclusiva de que el polideportivo se inaugurará a mediados de Septiembre ya que han suscrito un contrato con la empresa constructora y que en caso de no llevarlo a cabo en dicho plazo dicha empresa perdería una gran cantidad económica y como ya podemos apreciar se han reanudado las obras para su término y entrega, por lo que no sólo los participantes del deporte de la canasta están de enhorabuena sinó todos los derivados de deportes en pista cubierta, futbito, balonmano, boley, etc., y cuando esté terminada también la piscina semioímpica amén de disponer de todas sus instalaciones, sin duda en la inauguración, la directiva tiene previsto disputar un partido con el Prohaci Patronato, será un gran partido que sin duda los aficionados

no nos debemos perder y entre los planes más ambiciosos de la directiva es la de afrontar la temporada 92-93 con aspiraciones de ascender a tercera división y traer baloncesto de más categoría a nuestra zona, los jugadores y su entrenador Martín Saenz tienen el convencimiento de que lo conseguirán, nosotros desde este apartado de SA FONT queremos que sus

proyectos se hagan realidad.

BAJAN: Y hasta lo más hondo de la tierra sin duda, la envidia, la falsedad, la mala leche, el mal compañerismo, la ira, el antideportista, el que practica el juego sucio, el que te da la espalda, el rencor, el no saber perdonar, etc., etc, tantas y tantas cosas,

que hacen que este mundo en el que vivimos no seamos todos perfectos, pero que por desgracia nos ha tocado vivir y no podemos eliminarlos, pero que de no existir tendríamos grandes políticos, grandes ciudadanos y por supuesto grandes deportistas, que sin duda los tenemos, difícil es de eliminar pero con el tiempo y una caña todo se conseguirá.

Ana M.ª Cruz Fernández
José Macizo Cañadas
Agente de Seguros

Mare Nostrum
SEGUROS Y REASEGUROS

C/. Na Llambies, 3 - Tel. 58 62 24
07560 - CALA MILLOR

Comercial
Eléctrica Fullana
INSTALACIONES ELECTRICAS

C/. Juana Roca, 22 - Tel. 56 73 45
SON SERVERA

JOYERIA UNIVERSAL

Son Servera

TENIM
DE TOT
I MOLT...
I BARATO!!!

Rte. LA SANTA MARIA

**DE CALA MILLOR
LES DESEA UNAS FELICES
FIESTAS DE SAN JUAN**

... Patricio cocina para Usted...

Tel. 81 32 30

C/ Llum (Frente Hotel Vistamer)

Visita de los benjamines a Santpedor

Aunque ya esté un poco desfasado en cuanto al tiempo, no podemos dejar de comentar la visita que nuestros Benjamines hicieron al pueblo de Santpedor, visita antes realizada por los chavales y padres del citado pueblo catalán a Son Servera.

Alrededor de unos veinte chavales del equipo benjamín del Badia de Cala Millor y algunos padres permanecemos en Santpedor tres días, lo que nos sirvió para conocer un poco a toda aquella gente que en todo momento procuró que nos lo pasáramos lo mejor que pudiéramos, y en ningún momento escatimó esfuerzos, desde un recibimiento con cena incluida en el campo de Fútbol a base de butifarra catalana, que por cierto a todos nos agradó, incluso a los «madrileños», pasando por un bufet después del partido disputado entre ambos equipos, para finalizar en la verbena, ya

que esta visita coincidió con las fiestas del pueblo. En definitiva una acogida magnífica que perdurará en nuestra memoria para siempre.

En cuanto al partido, decir que fue bastante igualado, con la particularidad de que aquí nosotros ganamos por 6 goles y allí nos ganaron por 1 gol a 0, de penalti. Merece destacar por méritos propios la actuación del portero «Juanillo», que con sus paradas de auténtico campeón salvó al equipo de varios goles más.

En general fue un buen partido que si bien no ganó el mejor, ya que cualquiera hubiera podido hacerlo, sí estuvo bien que ganara el equipo local.

Experiencias así, intercambios deportivos como éste son los que fomentan entre los chavales el compañerismo y el gusto por el fútbol y el deporte en general.

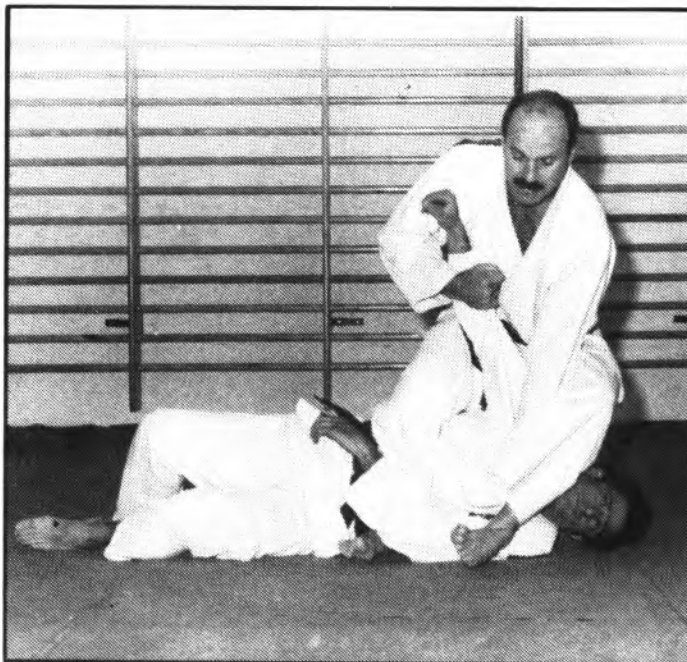

VOLVO
 Venta y servicio
AGENCIA EN MANACOR Y COMARCA
HERMANOS NADAL, S.A.
 C/ Creuers, 30. Manacor. Tels. 55 21 77 - 55 13 02

Pep Mascaró cinturón negro 4º dan de Judo

El Centre d'Estudi de Judo Renshinkan. Club ubicado en la zona de nuestro Llevant Mallorquí es siempre noticia en el mundo deportivo bien porque un alumno se ha destacado en algún campeonato o bien porque alguno a pasado al cinto negro, etc., pero esta vez la noticia viene de su presidente Pep Mascaró, pues acaban de confirmarle el aprobado de 4º dan.

Pep se desplazó hasta nuestra Capital Cultural Madrid el pasado día 3 de mayo en unas convocatorias extraordinarias y que organizadas por la Escuela

Nacional de Entrenadores se llevó a cabo en las instalaciones de la INEF y del Consejo Superior de Deportes, en el cual se concentraron alrededor de 600 deportistas aspirantes de 1º a 6º dan y procedentes de todo nuestro ámbito Nacional.

Pep quedó muy satisfecho de su actuación en el examen, sin embargo hasta esta semana no se ha publicado oficialmente el listado de aprobados.

Nuestra más cordial enhorabuena para Pep y para su Club por esta brillante trayectoria.

CEJR

SUPERMERCADO

ALD

GRUPO
IEA

SON SERVERA

C/. Prebistero Pentinat, 3 - Tel. 56 71 76

**ALIMENTOS CONGELADOS, CARNES FRESCAS
Y FRUTERIA**

BOWLING - CLUB - BAR

Paseo Marítimo, 16. CALA MILLOR

Dirección: Pepe Barrientos

NUESTRA ESPECIALIDAD:

NUESTROS SERVICIOS: Pistas bolos, mesas ping pong, Scalextric, billares y dardos.

¡Como gran novedad ponemos a su disposición un area infantil totalmente gratuita donde sus hijos se divertirán!

TAMBIEN HACEMOS PA AMB OLI

Abierto todos los días a partir de las 10 de la mañana

Visita de los benjamines a Santpedor

Aunque ya esté un poco desfasado en cuanto al tiempo, no podemos dejar de comentar la visita que nuestros Benjamines hicieron al pueblo de Santpedor, visita antes realizada por los chavales y padres del citado pueblo catalán a Son Servera.

Alrededor de unos veinte chavales del equipo benjamín del Badía de Cala Millor y algunos padres permanecimos en Santpedor tres días, lo que nos sirvió para conocer un poco a toda aquella gente que en todo momento procuró que nos lo pasáramos lo mejor que pudiéramos, y en ningún momento escatimó esfuerzos, desde un recibimiento con cena incluida en el campo de Fútbol a base de butifarra catalana, que por cierto a todos nos agradó, incluso a los «madrileños», pasando por un bufet después del partido disputado entre ambos equipos, para finalizar en la verbena, ya

que esta visita coincidió con las fiestas del pueblo. En definitiva una acogida magnífica que perdurará en nuestra memoria para siempre.

En cuanto al partido, decir que fue bastante igualado, con la particularidad de que aquí nosotros ganamos por 6 goles y allí nos ganaron por 1 gol a 0, de penalti. Merece destacar por méritos propios la actuación del portero «Juanillo», que con sus paradas de auténtico campeón salvó al equipo de varios goles más.

En general fue un buen partido que si bien no ganó el mejor, ya que cualquiera hubiera podido hacerlo, sí estuvo bien que ganara el equipo local.

Experiencias así, intercambios deportivos como éste son los que fomentan entre los chavales el compañerismo y el gusto por el fútbol y el deporte en general.

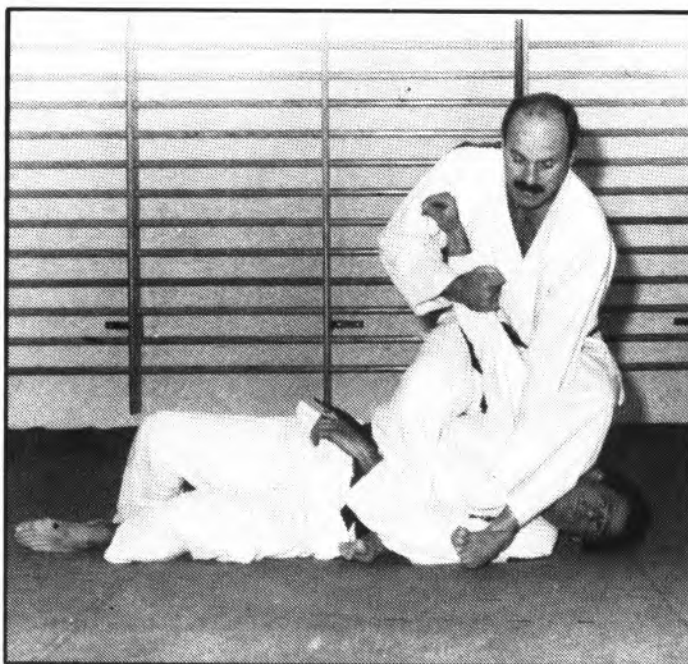

VOLVO
 Venta y servicio
AGENCIA EN MANACOR Y COMARCA
HERMANOS NADAL, S.A.
 C/ Creuers, 30. Manacor. Tels. 55 21 77 - 55 13 02

Pep Mascaró cinturón negro 4º dan de Judo

El Centre d'Estudi de Judo Renshinkan. Club ubicado en la zona de nuestro Llevant Mallorquí es siempre noticia en el mundo deportivo bien porque un alumno se ha destacado en algún campeonato o bien porque alguno a pasado al cinto negro, etc., pero esta vez la noticia viene de su presidente Pep Mascaró, pues acaban de confirmarle el aprobado de 4º dan.

Pep se desplazó hasta nuestra Capital Cultural Madrid el pasado día 3 de mayo en unas convocatorias extraordinarias y que organizadas por la Escuela

Nacional de Entrenadores se llevó a cabo en las instalaciones de la INEF y del Consejo Superior de Deportes, en el cual se concentraron alrededor de 600 deportistas aspirantes de 1º a 6º dan y procedentes de todo nuestro ámbito Nacional.

Pep quedó muy satisfecho de su actuación en el examen, sin embargo hasta esta semana no se ha publicado oficialmente el listado de aprobados.

Nuestra más cordial enhorabuena para Pep y para su Club por esta brillante trayectoria.

CEJR

SUPERMERCADO

ALD

GRUPO
IFA

SON SERVERA

C/. Prebistero Pentinat, 3 - Tel. 56 71 76

**ALIMENTOS CONGELADOS, CARNES FRESCAS
Y FRUTERIA**

BOWLING - CLUB - BAR

Paseo Marítimo, 16. CALA MILLOR

Dirección: Pepe Barrientos

NUESTRA ESPECIALIDAD:

NUESTROS SERVICIOS: Pistas bolos, mesas ping pong, Scalextric, billares y dardos.

¡Como gran novedad ponemos a su disposición un area infantil totalmente gratuita donde sus hijos se divertirán!

TAMBIEN HACEMOS PA AMB OLI

Abierto todos los días a partir de las 10 de la mañana

HERRERIA MARTINEZ

**Forja y artesanía
SOMOS ESPECIALISTAS**

C/ San Antonio Tel. 56 75 16
SON SERVERA

**Elèctrica
Son Servera S.L.**

- Instal·lacions elèctriques a tota classe d'edificis**
- Electrificacions rurals.**
- Instal·lacions Antenes T.V.**
- Instal·lacions porters automàtics**
- Instal·lacions musical**
- Servei de 24 h. de reparacions**
- Canvis de corrent a 220 V.**
- Pressuposts sense compromís.**

Tel. 81 70 46
Fax 81 70 46 Man.
Urgències: Tel. 56 80 03

C/ Presbítero Pentinat
07550 SON SERVERA

G.A.T. 820 Telefax 586470
Telex 69565 VGOR E

Calle Binicanelle, 12 Carretera Cala Agulla, 19
Tels.: (971) 585515 - 585552 Tels.: (971) 584300 - 584017
CALA MILLOR CALA RATJADA

SUPER OFERTA
ORLANDO-DISNEYWORLD,
9 días..... 89.000 pts.

Niños 50 % Dto.

PARIS - EURODISNEY
del 12 al 16 Agosto. 55.000 pts.
(Incl. Avión + Hotel*** A.D. + traslados)

ACAPULCO..... 79.000 pts.

CANCUN..... 91.900 pts.

EGIPTO..... 79.900 pts.

NUEVA YORK..... 129.000 pts.

(Incl. Avión + 7 noches hotel + traslados aeropuerto
+ Excursiones 1/2 día, visita alto y bajo Manhattan).

TARIFAS SUPER ESPECIALES SOLO AVION IDA/VUELTA

STOCOLMO..... 39.500 pts.

ROMA..... 19.900 pts.

FRANKFURT..... 29.000 pts.

HAMBURGO-HANOVER..... 32.000 pts.

OSLO..... 39.500 pts.

MUNICH..... 29.000 pts.

PRAGA..... 32.400 pts.

TANGER..... 24.000 pts.

DRESDEN-BERLIN-LEIPZIG..... 32.000 pts.

VUELOS REINO UNIDO

LONDRES..... 11.000 pts.

BELFAST..... 13.000 pts.

CARDIFF..... 13.000 pts.

EAST MIDLANS..... 15.000 pts.

BRISTOL..... 15.000 pts.

SUPER NOVEDAD

Viaje al fondo del mar en el SUBMARINO
TRANSPARENTE «SEABUS»
desde..... 14.100 pts.

**¡¡VIATGI MILLOR AMB
VIATGES MILLOR!!**

87.500

TVC SHARP 25" MD 6301

Tecnología digital. Mando a distancia. Pantalla cuadrada y plana. 40 programas, reflejados en pantalla. Sintonización electrónica. TELETEXTO. Toma auriculares. EUROCONECTOR 21 PIN AV. Dimensiones 657x624x482 mm.

83.000

TVC FISHER 25" FTM-650 TXT

TELETEXTO. Información gráfica en pantalla. Mando a distancia incluyendo controles de video. Conector auriculares. EUROCONECTOR. 50 programas. 2 altavoces. Potencia 8 W RMS.

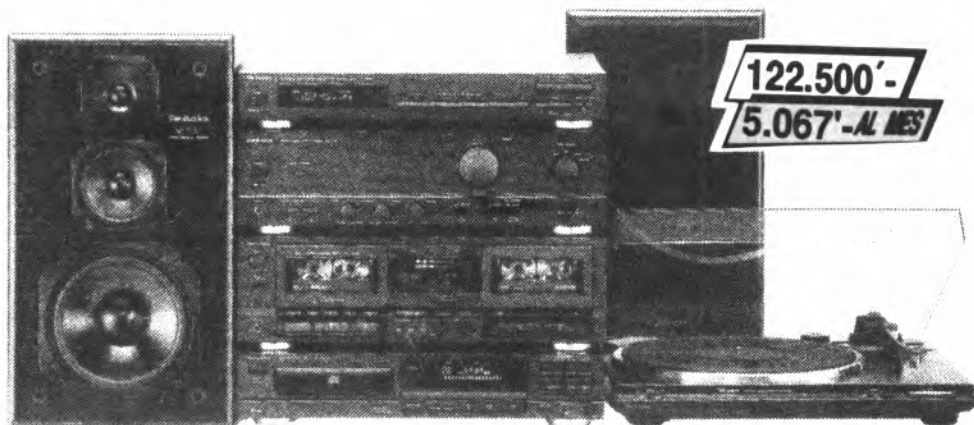
105.900'

4.343' - AL

T.V.C. TELEFUNKEN 25" MP 251 FT

Estética monitor. Tubo BLACK SUPERPLANAR Black. Antirreflejos. Telemando por infrarrojos. 40 Memorias de p y AV. Timer temporizador de apagado automático. Sonido musical. TELETEXTO. Dimensiones: 58x51x44 cm.

122.500' -

5.067' - AL MES

Equipo TECHNICS SISTEMA S-612 CD

Compuesto por Comptac Disc SL-PG 100, amplificador Sv-610, doble platina RS-TR 212, sintonizador ST-610 y cajas acústicas SB-CS 60. Giradiscos opcional.

Consola Super NINTENDO

29.900' -

8.500' -

Radio Cassette SONY CFS-204

2 Banas (AM/FM). Control de tono. Micrófono incorporado. Toma auriculares. Potencia 20 W. P.M.P.O.

89.900

S. QUEVEDO S.A.

Calvo Sotelo, 34
SON SERVERA
Tel. 56 71 66

Tiendas de electrodomésticos

expert

Ventajas en cadena

Festes Ntra. Sra. dels Angels

Cala Millor 1992

(Del 26 de Juliol al 2 d'Agost)

DIUMENGE, 26 DE JULIOL

- A les 11:00 h. CERCAVILES, xeremies, gegants i tots voltros pels carrers de Cala Millor.
- A les 18:00 h. FUTBOL AMERICÀ amb la participació dels equips:
QUATRE REDSKINS
CA'N ANDREU 69 ERS.
Lloc: Camp del Badia, Cala Millor.
- A les 20:00 h. MISSA SOLEMNE
- A les 21:00 h. PREGÓ DE FESTES
a càrrec de: Jaume Santandreu.
Lloc: Plaça davant "Los Toros"
- A les 21:30 h. BALL DE BOT amb els grups:
REVELLA DE SON SERVERA
CARD EN FESTA
SA GAVELLA

DILLUNS, 27 DE JULIOL

- A les 10:00 h. CONCURS DE DIBUIX INFANTIL
Lloc: Plaça de la Creu Roja
- A les 17:00 h. COMPETICIÓ TENIS TAULA
FUTBOLÍ, EXCALÈTRIC, BILLAR AMERICÀ, ETC.
Lloc: Bolera "Bowling bar"
- A les 18:00 h. **ELS TRES TRANQUILS**
amb l'obra "El valent del Barri"
d'Antoni Faidella
Lloc: Plaça davant La Bolera
- A les 20:00 h. MISSA SOLEMNE

DIMARTS, 28 DE JULIOL

- A les 19:00 h. SIMULTÀNIES D'ESCACS
a càrrec de **Juan Pedro Cerrato**
jugador Preferent de la Federació Balear d'Escacs.

• A les 20:00 h. MISSA SOLEMNE

• A les 22:00 h. MOSTRA DE DANÇA
a càrrec de l'Escola de Dança del Club
Ca'n Simó. 1 alumne de l'escola Na
Penyal.
Lloc: Plaça davant "Los Toros".

DIMECRES, 29 DE JULIOL

• A les 17:00 h. GYNKAMA POPULAR
Lloc: Plaça Carrer Molins, davant "La
Caixa".

• A les 18:00 h. PESCA DEL CALAMAR
Lloc: Sortida Port Cala Bona.

• A les 20:00 h. MISSA SOLEMNE

• A les 22:00 h. PESADA DELS CALAMARS

DIJOUS, 30 DE JULIOL

• A les 20:00 h. MISSA SOLEMNE

• A les 20:30 h. Grup de Teatre "ESTUDI ZERO"
amb l'obra titulada "VARIACIONS"

• A les 22:00 h. SOPAR amb els concursants de la
pesca de calamars.

DIVENDRES, 31 DE JULIOL

• A les 17:00 h. DIADA INFANTIL jocs, cucanyes,
curses de sacs, cintes, bicicletes, etc.
Lloc: Plaça davant La Bolera.

• A les 20:00 h. MISSA SOLEMNE

• A les 20:30 h. EXPOSICIÓ DE FOTOGRAFIES amb
totes les que hagin participat en el
Concurs.
Lloc: Hotel D. Juan

Autoescola CÀNOVES

- Serietat professional
- Resultats d'aprovat
d'exàmens dels millors
de Mallorca

C/ Joana Roca Tel. 56 79 90
SON SERVERA

DISSABTE, 1 D'AGOST

• A les 16:00 h. TIR AL PLAT (programa apart).

• A les 17:00 h. CARRERES DE BICICLETES
Carrera social circuit urbà.
Lloc: Urbanització davant Hiper Cala Millor.

• A les 18:00 h. COMPETICIÓ SKATE
Lloc: Parc (darrera Ferreteria Cala Millor).

• A les 20:00 h. MISSA SOLEMNE

• A les 22:30 h. BERBENA
Lloc: Plaça davant "Los Toros"

DIUMNEGE, 2 D'AGOST

• A les 10:00 h. COMPETICIÓ DE PIRAGUES
Travessia Punta de N'Amer
Costa dels Pins.

• A les 11:00 h. REGATES DE VAIXELLS tipus
"CREUERS".

• A les 16:00 h. EXHIBICIÓ VOLADA D'ESTELS a
càrrec del Real Club "Cometas de
España".

• A les 18:00 h. ENTREGA DE TROFEUS
Lloc: Hotel D. Juan

• A les 20:00 h. MISSA SOLEMNE

EN SON SERVERA
MATERIALES DE CONSTRUCCION
SERVICIO DE CONTENEDORES
PRODUCTOS QUIMICOS
TEST MALLORQUIN
TRANSPORTES
PAVIMENTOS
JARDINERAS
PINTURAS
GRANITOS
PIEDRAS
GRUAS
ETC.

ETC.
LATON
VAJILLAS
BARBACOAS
BALUSTRADAS
CRISTALERIAS
LISTAS DE BODA
OBJETOS DE REGALO
CHIMENEAS - BARBACOAS
EN CALA MILLOR